XVIII. évfolyam 33. szám. Ára: 1 forint 1962. augusztus 16.

Ludas Matyi

Szűr-Szabó József rajza

— *Mit táncol az ifjúság, igazgató elvtárs?*
— *Tvisztet.*
— *De miért népviseletben?*
— *Mert az alkotmány ünnepére is készülnek.*

BERLINI ANZIKSZ

Velem is ugyanaz történt, mint Scott kapitánnyal, csak én nem vagyok kapitány és nem az Északi-sarkon történt, hanem egy kicsit lejjebb: Berlinben.

Amikor Scott elérte az Északi-sarkot, váratlanul egy fekete pontocskát vett észre a havon. Izgatottan ment tovább. Kiderült, hogy ez a fekete pont nem más, mint egy szántalpra erősített fekete zászló... A közelben tábor maradványai, szán- és sínyomok. „Világos dolog" — írta naplójában Scott kapitány — „a norvégok megelőztek minket. Szörnyű csalódás!"

Engem is ilyen szörnyű csalódás ért. Mindjárt az első napon, amikor felfedező expedícióra indultam a Friedrichstrassén, egy széttaposott „Mátra" cigarettadobozra bukkantam... Rosszat sejtve mentem tovább... Nem sokkal később két, magyarul beszélgető férfiba botlottam... Gyanús, nagyon gyanús!... Aztán egy egész IBUSZ-csoportot találtam.

— Világos dolog — mondtam magamban szomorúan. — Engem is megelőztek!

Az Alexanderplatzon megkérdeztem egy szőkehajú, kékszemű, bőrnadrágos kisfiút:

— Mondd csak, fiacskám, meg tudnád mondani nekem, hogy hol van az autóbuszmegálló?

A gyerek, rövid gondolkodás után:

— Innen, ahol most állunk, kétszáz lépés...

Utánaszámoltam. Stimmelt. Natürlich.

Nincs szebb dolog külföldön, mint céltalanul sétálni, nézelődni és néha eltévedni. Legutoljára három évvel ezelőtt jártam Berlinben, és most — sétáim során — megállapítottam: elegánsabbak a nők, mint annak idején, és feltűnően sok az új lakóház.

A házakat persze nem nézegettem annyit, mint a nőket. Ha azok is kócos hajjal, tűsarkú cipőben mászkálnának az utcán, egészen biztos, hogy még meg is fordulnék utánuk.

Egyszer többedmagammal a villamosvasút alá kerültem, de a hajam szála sem görbült meg. Szerencsés megmenekülésem magyarázata a következő:

Az S-Bahn, a magasvasút, betonlábakon nyugvó pályán fut házak, parkok és utak felett. Esős időben a berliniek ernyőnek használják, és sokan keresnek menedéket ez alatt a „városi ernyő" alatt.

Ennek az ernyőnek az a hátránya, hogy nem lehet összecsukni, előnye: hogy nem lehet otthon felejteni.

Az egyik nagyáruház önkiszolgáló osztályán három magyar turista szemlélődik. Csodálkozva nézegetnek egy fél méter hosszú cipőkanalat. Kisvártatva — jó magyar szokás szerint — általános érvényű következtetéseket vonnak le a cipőkanálból:

— A németek leleményesek — mondta az egyik.

— A németek kényelmesek — mondja a másik.

A legszebb következtetés így hangzik:

— A németek hosszú cipőkanalakat kedvelő nép.

Fekete bőrzakós fiatalember áll a motorja mellett. Arcán unalom. Szája sarkában cigaretta. Fején hófehér bukósisak. Közelebb lépek hozzá, mert észreveszem, hogy hátul a sisakján valami szöveg olvasható. Remélem, nem fog megsértődni, ha beleolvasok a sisakjába. Legnagyobb megdöbbenésemre ez áll rajta: „Ich liebe dich!"

Kisvártatva megjelenik a partnernője. Szűk nadrág, bő, horgolt pulóver, aranypántos szandál. Karján bukósisak, benne két üveg sör és egy kis doboz. A leány felül a motorra, a fiú háta mögé. Orra előtt ott a felírás: „Szeretlek!" Hozzásimul a lovagjához, aztán elindulnak.

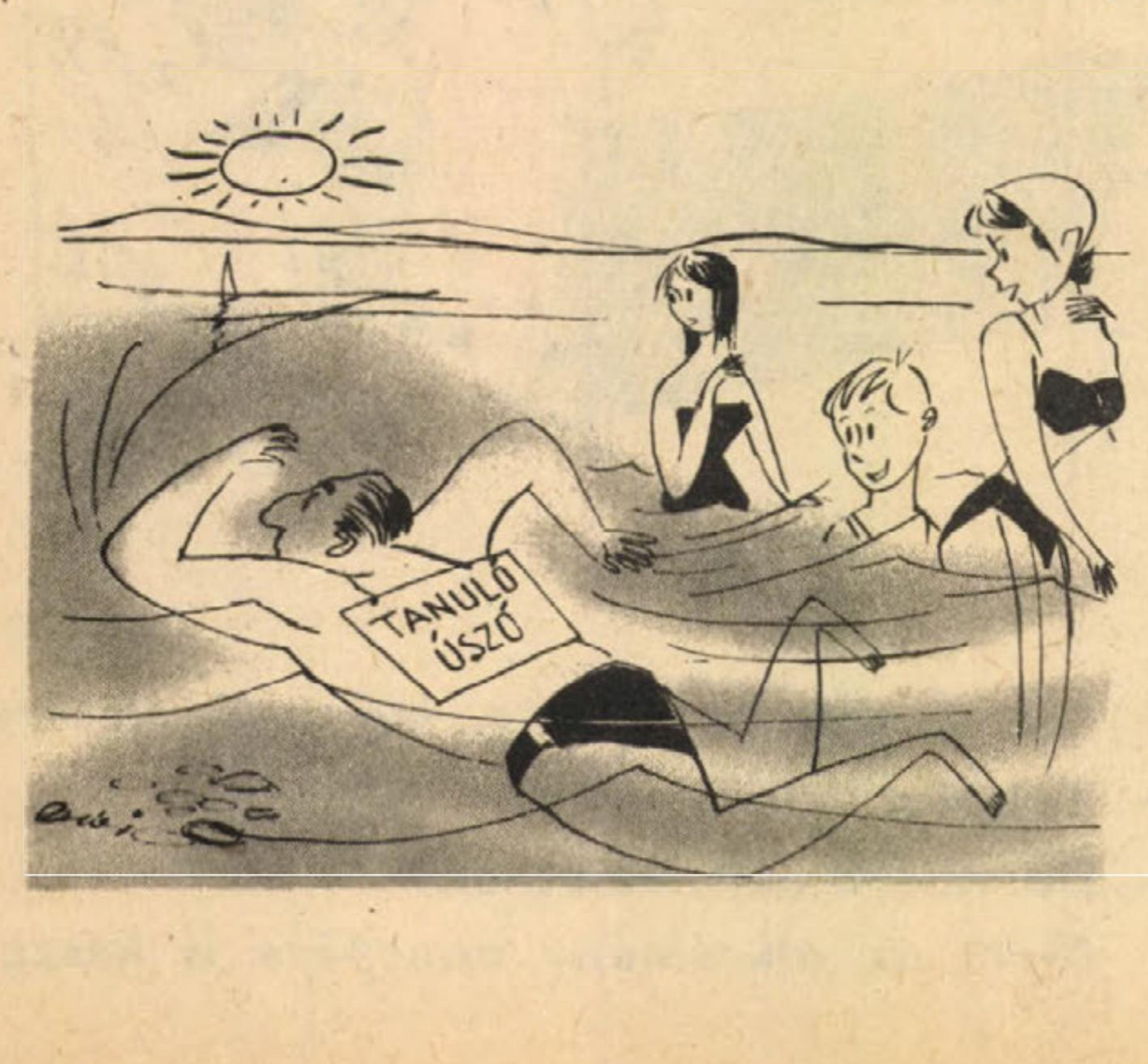
Elérzékenyülve nézek utánuk, s azt dúdolom magamban:

„Egy bukósisak szebben beszél, mint a legszerelmesebb levél..."

Mikes György

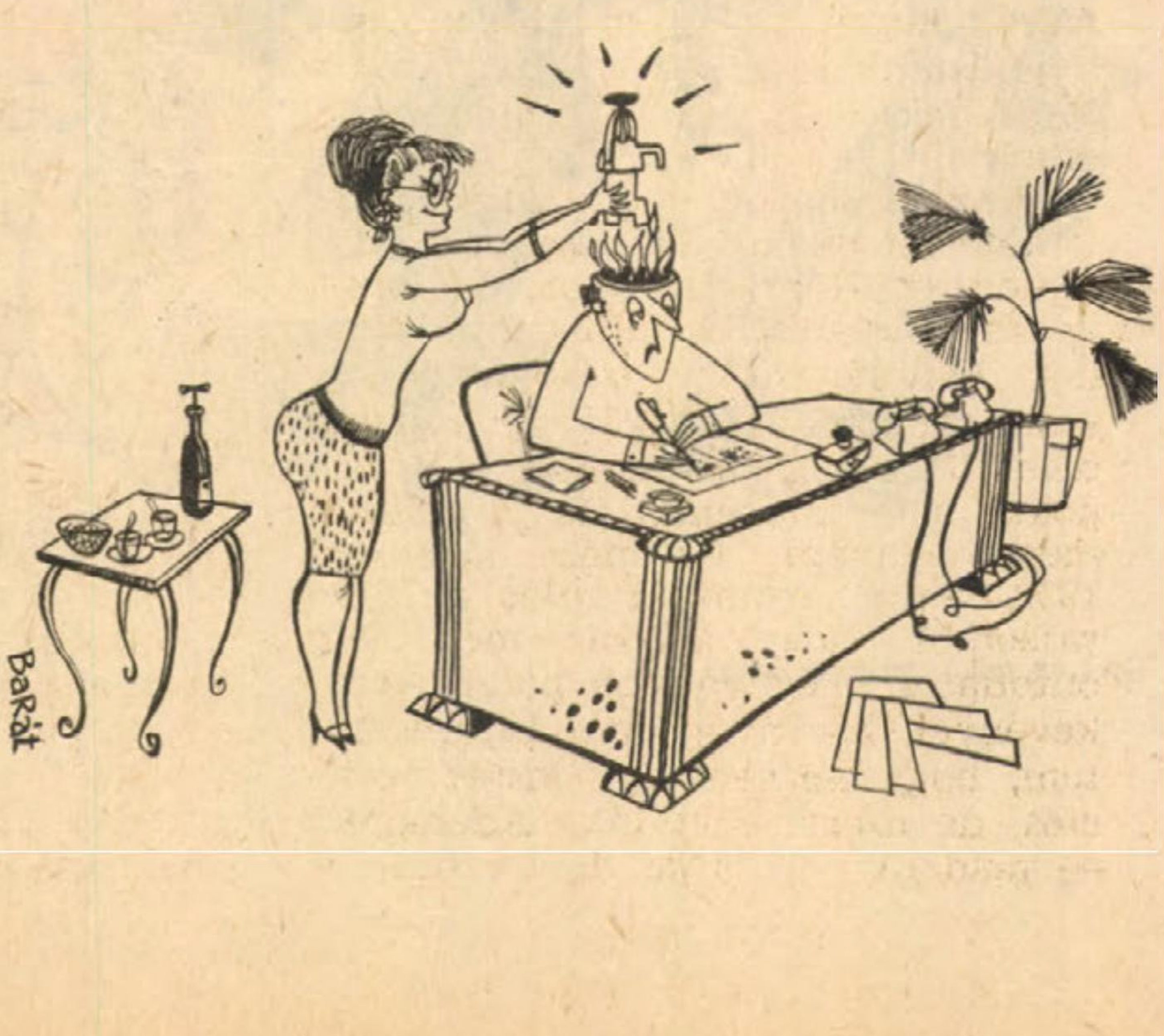
Balatoni közlekedés

Erdei Sándor rajza

Lángész

ifj. Barát József rajza

A háziasszony balladája

Pesten történt, nem a Holdban,
A minap a zöldségboltban
Ejha, lám, lám,
Egy nagy táblán
Ezt olvastam:
„Zöld-
bab
van!"
Csináltam hát magamnak egy jó napot
És ebédre ettem egy kis zöldbabot.

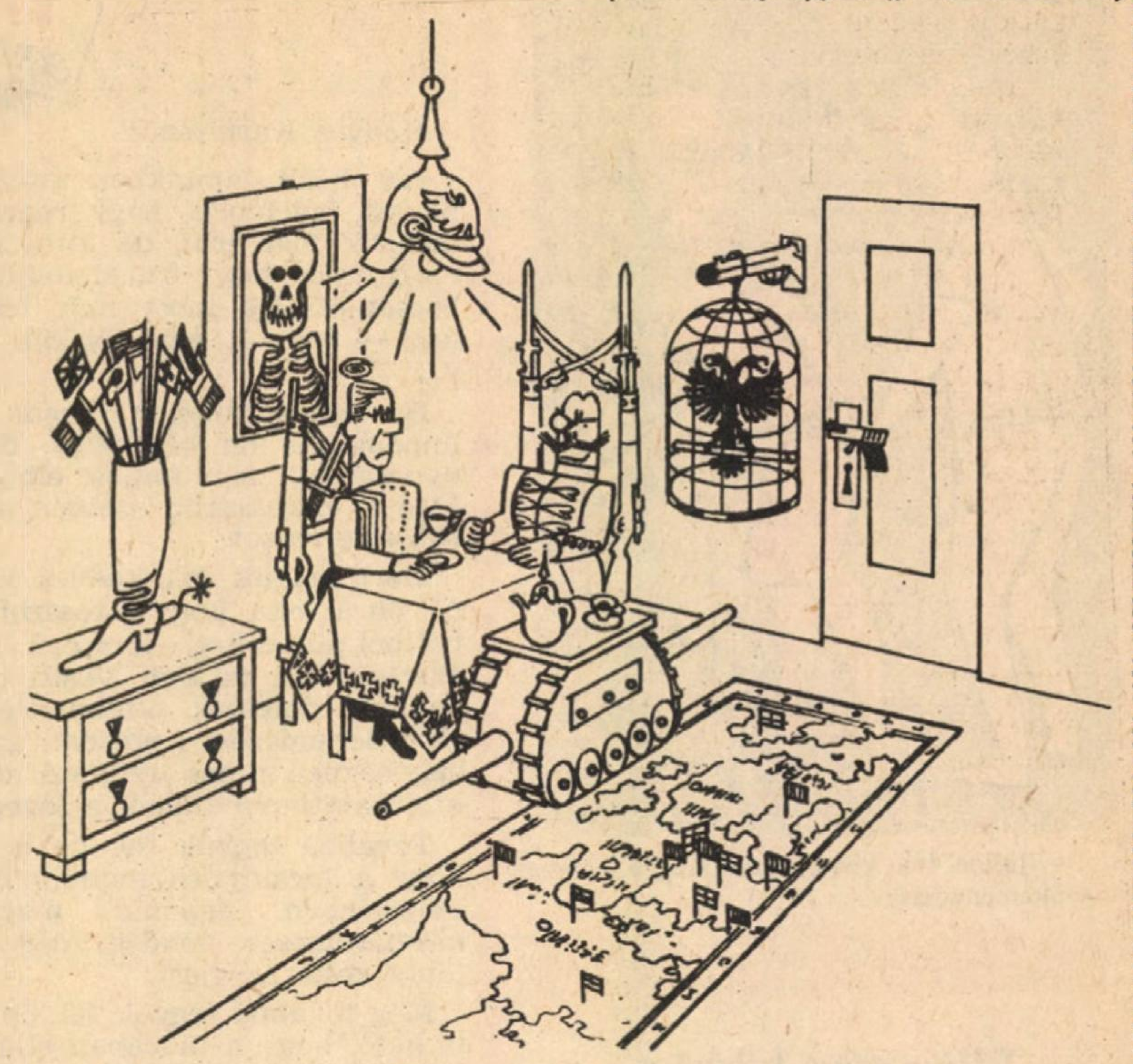
Sőt, másnap a zöldségboltban,
Ahogy állok ott a sorban,
Ujjé, lám, lám,
A nagy táblán
Ezt olvastam:
„Bor-
só
van!"
Örömömben sört ittam egy korsóval
És jóllaktam aznap délben borsóval.

Harmadnap a zöldségboltban,
Amint arra bandukoltam,
Ejnye, lám, lám,
Ott a táblán
Ezt olvastam:
„Lel-
tár
van!"
No de azért mégsem voltam leégve,
Mert hát aznap leltárt főztem ebédre.

Szőnyi Zoltán

Nyugatnémet idill

(Karl Holtz rajza a „Freie Welt"-ből)

Korszerű berendezés

ÉN és a jóisten

Az apósom hivő, hisz a jóistenben. Én nem hiszek, a feleségem sem hisz, négyhetes gyermekem sem hisz, sőt az anyósom sem hisz. Az apósom viszont hivő. Az üzemében egész népnevelő nemzedékek nőttek fel rajta; tagjelöltek értek párttaggá az ő nevelése közben; mégis hivő.

Esküvőm óta sem változott viszonyom a pápával s az Anyaszentegyházzal. Hűvösen tudomásul vesszük egymást. Egyházi adót nem fizetek, sőt az apósom sem fizet, úgy látszik annyira azért nem hivő. De ha fizetne, azt is bevallanám. Másfél évvel ezelőtt papi segédlet nélkül vettem nőül a feleségemet, de esküvőmön apósom egy pohárköszöntőben a jó isten áldását kérte frigyünkre. Mindezek dacára harmonikusan élünk.

Vasárnaponként az apósom templomba megy, utána megveszi számomra a Népszabadságot és hazahozza. Ugyanis én akkortájt ébredek. Felvilágosult filozófiámnak köszönhetem többek között a vasárnap délelőtti alvásokat is. Klerikális lapokat nem járatunk. Ha járatnánk, megmondanám. De nem járatunk. 1952-ben azt írhattam volna az életrajzomba, hogy apósom még nem öntudatos, még vannak polgári csökevényei. Ma nyugodtan kijelenthetem, hogy apósom egy kicsit reakciós, de nincs ellenünk. Adenauert — például — utálja, de ha finánclábat talál a Kossuth cigarettában, akkor szidja a rendszert. Többnyire akkor is szidja, ha rossz magyar filmet lát. A „Májusi fagy" című új magyar filmet együtt láttuk. Majdnem az uszályába kerültem. — Egyszóval: békésen élünk egymás mellett. Ezt szó szerint lehet érteni, mert apósomék a mellettünk levő szobában laknak. Mivel nemcsak egy glóbuson, de egy lakásban is élünk, ezért kölcsönösen igyekszünk megérteni egymást. Néha nem sikerül. Akkor apósom lemegy a pincébe fát vágni. Ez télen direkt hasznos. Meg kell azonban jegyeznem, hogy apósom — legtöbbször — az anyósmal folytatott diskurzus után megy fát vágni.

Békés együttélésünk a kislányom születésekor veszélybe került. Apósom több ízben is kifejtette, hogy ragaszkodik lányom — az ő unokája — megkereszteléséhez. Azt még valahogy tudomásul vette — úgymond —, hogy mi pogány módra, papi áldás nélkül összeköltöztünk, de ez a mi dolgunk. Azt viszont nem tűri hogy egy magatehetetlen ártatlanság elkárhozzék a mi hóbortunk miatt. Szó szót követett...

Kiselőadást tartottam a francia felvilágosodás nagy eszméiről. Arról, hogy a nagy gondolkodók már a XVIII. században is ateisták voltak. Az istentagadás nem kommunista találmány. Beszéltem az inkvizícióról s Giordano Brunóról. Az apósom lement fát vágni.

Beszéltem Spinoza pantheizmusáról, beszéltem a reformációról, az ellenreformációról. Az apósom lement fát vágni.

Beszéltem a bibliakutatásról. A most megtalált Holt-tengeri tekercsekről. Az apósom leköltözött a pincébe.

Utána mentem.

Beszéltem a darwinizmusról. Feltettem néki azt a kérdést, hogy a mohamedánok, a reformátusok, a baptisták, a zsidók, a megkereszteletlen kisdedek, a kereszténység előtt születtek elkárhoztak-e?

Erre véglegesen elmérgesedett közöttünk a kapcsolat.

Így telt el egy hét. A feleségem szipogott, mert kijelentettem: nincs más hátra, mint hogy elköltözzünk. Ekkor közbeszólt a jóisten. Apósom bűnbánó arccal bejött az immár másik glóbust jelképező szobánkba és csendesen megjegyezte, hogy csináljunk azt, amit akarunk.

A kulisszák mögött az történt, hogy apósom a nagy favágásban rettenetesen megrántotta a derekát. Anyósom a fájó derék kenegetése közben úgy értelmezte, hogy ez isten ujja. Ő figyelmeztette apósomat, hogy nem szabad a fiatalok életébe beleavatkozni.

Most szent a béke.

Abai Pál

Egyenjogúság

Vasvári Anna rajza

– Jöjjön fel, Pista, nézze meg a bélyeggyűjteményemet...

Világcsúcs-kísérlet

Hegedűs István rajza

LEVÉL egy bisztróról

Kedves Kartársnő!

Azt közli lapunkhoz intézett panaszos levelében, hogy régen szándékozik már írni, de attól félt, ha megtudják, hogy írt, el fogják majd bocsátani. De most már lesz, ami lesz — írja —, nem törődik semmivel...

Be kell vallanom: nekem nagyon imponál az ön bátorsága, de megnyugtatom, nem fogják elbocsátani. Még a legrosszabb esetben sem kerülhet erre sor.

Mert tegyük fel, kedves Kartársnő, ön az oka, hogy a rosszhírű italboltból átalakított, korszerű „Alkotás Bisztró"-ban (a Déli Vasút mellett), ahol ön dolgozik, elfelejtettek szellőző berendezést készíteni, az üzlethelyiségben nincs nyitható ablak és kibírhatatlanul fülledt a levegő.

Továbbá tegyük fel, ön a felelős, hogy a kicsinynek mondható üzlethelyiségben naponta megforduló két-háromezer vendég, még fülledtebbé teszi az ájert.

Még továbbá tegyük fel, ön hibáztatható, hogy a pincében elhelyezett ventillációs-berendezés a padló egyik parányi *fűtő* rácsán pincelevegőt és port fújtat a helyiségbe.

Még inkább továbbá tegyük fel, öné a felelősség, hogy a hatalmas, nem nyitható ablakon szabadon bezúdul a nyári nap heve és forralja az amúgy is fülledt levegőt, mert az idén leszerelték a tavaly leszakadt függöny másik felét is, ahelyett, hogy az első felét visszahelyezték volna.

Legtovábbá tegyük fel, az ön sorozatos mulasztása idézte elő, hogy mindezek folytán az önök bisztrójában nem lehet kibírni a meleget, bár a kedves vendég még csak kibírja, amíg a sörét lehörpenti és távozik, de az egész nap ott dolgozóknak túl sok jut a forróságból.

Ha mindez tehát önt terhelné, kedves Kartársnő, akkor is mentségére szolgálna, hogy — mint írja — minden illetékes helyen megtették panaszukat, de semmiféle intézkedés nem történt. Viszont az illetékesek tudomásul vették, hogy ön már a múlt évben is elájult a tűrhetetlen fülledtségtől. Sőt már az idén is elájult és gyakran az ájulás megelőzésére az utolsó pillanatban lebotorkál a pincébe — jobb híján — egy kis hűvös pincelevegőért. (Sajnos, emiatt el kell önt marasztalnom, mert a pincében eltöltött időt a munkafegyelem megsértésének lehet minősíteni.)

Mindezt összefoglalva, csak megerősíteni tudom tehát, hogy félelme teljesen indokolatlan: nem fogják önt elbocsátani. Mert nem bocsátották el azt sem:

aki a korszerű bisztrót szellőzőberendezés nélkül tervezte;

aki ellenőrizte;

aki az önök panaszát nem orvosolta és;

aki nem a kellő emberséggel foglalkozik a dolgozók ügyeivel. (Ez érthető és helyes, mert mi nem élünk az adminisztratív eszközökkel.)

De arra kérem önt, kedves kartársnő, hogy ne hibáztassa az igazgatóját sem. Bizonyára nincs ideje ahhoz, hogy ilyen bagatell dolgokkal foglalkozzék: építi a szocializmust.

Földes György

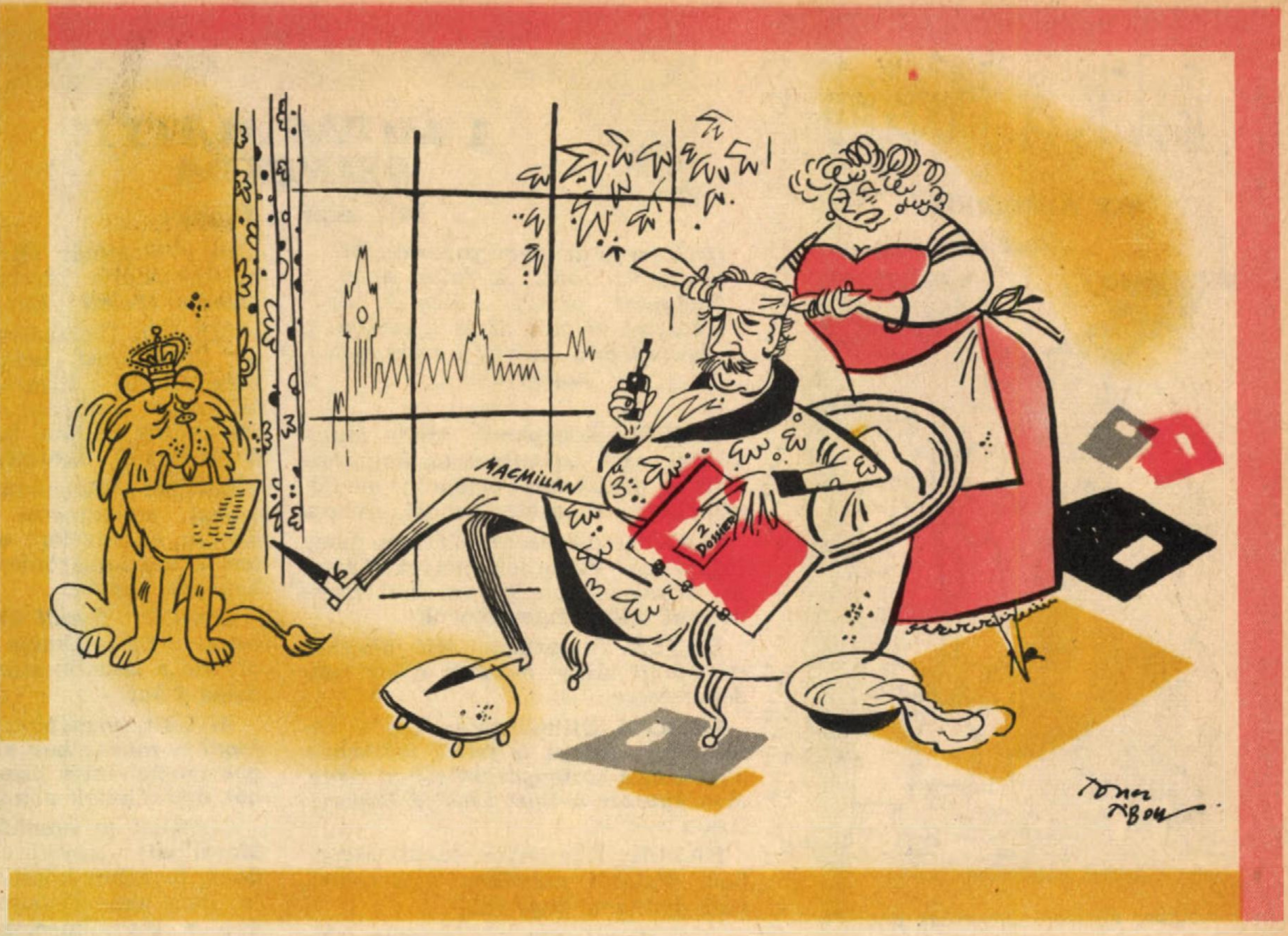
Pusztai Pál rajza

Jucika szabadtéri színházban

Jaj az a közös piac

Toncz Tibor rajza

– Ugye mondtam, Harold, hogy ezek a piaci ügyek nem neked valók!

MAMMUTGÁZSI

Mammutgázsit azoknak a primadonnáknak fizettek, akikre „bejött a közönség”.

A húszas évek egyik rekord-mammut-gázsistája, az operaszínpadról operettszínpadra tért Alpár Gitta volt, akinek csillogó koloratúráját, vibráló játékát, hatásos megjelenését egyidőben a zenés színdarabok legvonzóbb mágnesének tartották.

Mielőtt végleg elhagyta volna a hazai színpadot, Alpár Gitta gyakori vendége volt a Városi Színháznak. Sebestyén Dezső, a sztárszerződések mestere, a népszerű Dódi, az időben a Városi Színház gazdasági igazgatója, minden kérdést pontosan és részletesen megbeszélt a művésznővel.

— Ami pedig az anyagiakat illeti — fordította végül a lényegre a szót —, ami az anyagiakat illeti...

Itt hosszabb szünetet tartott.

— Ami az anyagiakat illeti — folytatta helyette a primadonna — az én gázsiigényem, kedves Dódikám, kereken...

— Ki ne mondd, Gittuskám — vágott közbe Dódi. — Az sok. Ugyanis a maximum, amit adni tudok, a legeslegmaximumabb, de ez aztán igazán mindennek a teteje, ez már a kész romlás, a tönkremenés, a csőd, szóval, Gittuskám...

— Szóval...?

— ...és tettel esti hatszáz pengő! Ennyit még soha, senki nem kapott tőlünk! Esküszöm!

A vita és alku félóráig tartott. Nem tudom, melyik fél dicséretére legyen mondva, amelyik betört és engedett, vagy amelyik szilárdan nem engedett — maradt a hatszáz. Esti hatszáz. Jómódú embernek számított, aki havonta ennyit keresett...

Alpár Gitta még nem volt egész nyugodt.

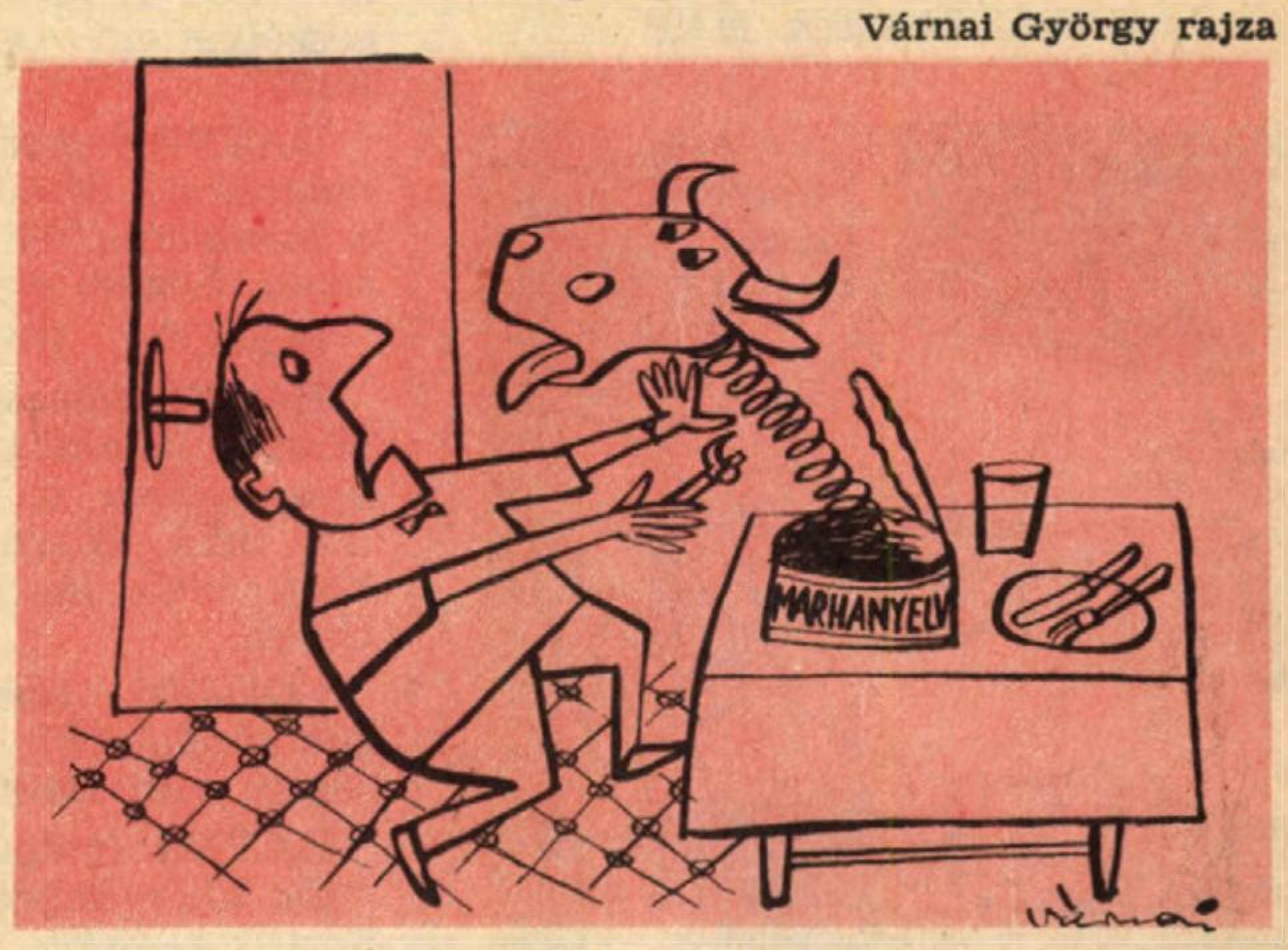
— És mondd, Dódikám — kérdezte halovány árnyalatával a gyanúnak —, az biztos, hogy én ezt megkapom? Már ne neheztelj érte: ugye, nem maradsz adós a gázsival?

— De Gittuskám, édes — méltatlankodott Sebestyén —, gondold meg: esti hatszáz pengő! Még ha nem kapod meg, akkor is gyönyörű!

Békés István anekdotáskönyvéből

Meglepetés

Várnai György rajza

Az űrben

Vasvári Anna rajza

– Ne haragudj, drágám, hogy magammal hoztalak, de az orvosok szerint az űrhajóst az egyedüllét viseli meg a legjobban...

festik a lakást

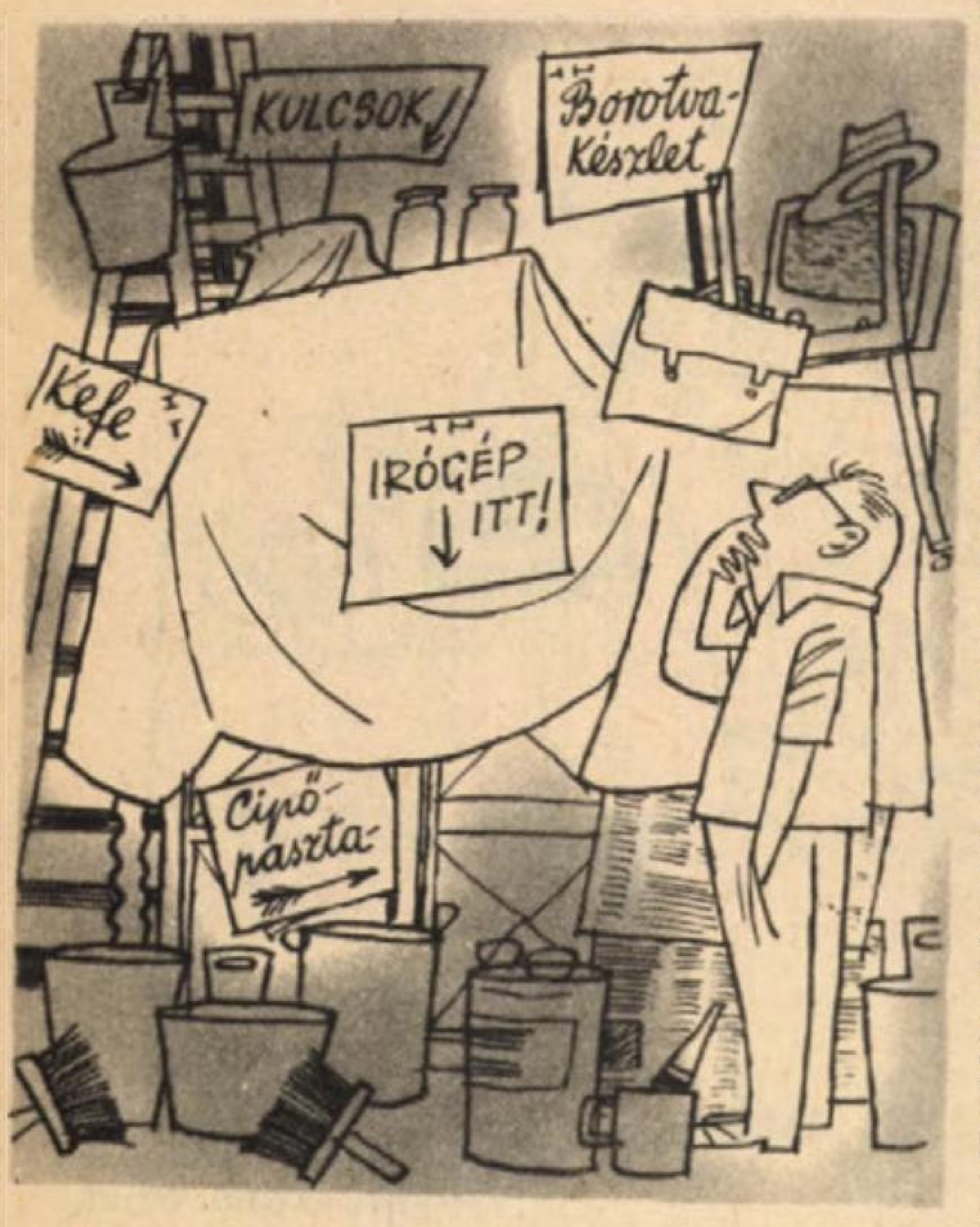
ÍGY KEZDŐDÖTT

Gerő Sándor rajzai

– Akkor mi most elmegyünk tejért!!!

A HARMADIK NAP

FELTŰNŐ

– Mi van ezzel a Selmecivel? Mindennap túlórázik?
– Festenek náluk!

A LUDAS MATYI SZINPADA

Mit akar a főnök?

(Ízlésesen, de nem pazarlón berendezett iroda. A falon Nagy-Budapest térképe. Logodi az íróasztal mögött ül és a pipájával bajlódik. Az ajtón szerényen kopognak.)

BAYER *(középkorú férfi, szemüveget visel. Látszik rajta, hogy mielőtt a főnökéhez belépett, megfésülködött):* Hívatott, Logodi elvtárs.

LOGODI *(derűsen):* Kértem, hogy jöjjön be. Foglaljon helyet. Olyan jó, csöndes napunk van ma. Gondoltam, elbeszélgethetnénk.

BAYER *(magában: Mit akarhat ez tőlem? Állva marad):* Állok rendelkezésére.

LOGODI Üljünk talán ide a karosszékbe. *(Maga is feláll, íróasztala mögül és a szalongarnitúrához megy. Még egyszer hellyel kínálja Bayert):* Üljön már le.

BAYER: Köszönöm. *(Leül. Magában: Valami szándéka van velem, csak tudnám, hogy mi.)*

LOGODI: Tudja, a napokban gondoltam magára, hogy lám, itt van ez a Bayer, és én milyen régen nem beszélgettem vele. Mondja: hogy s mint?

BAYER *(magában: Vajon mit akar megtudni? Mindjárt kiugrik a nyúl a bokorból):* Nincsen semmi panaszom, Logodi elvtárs.

LOGODI: Hogy van a családja?

BAYER *(lázasan gondolkodik: Úgy látszik, valaki bemószerolt, hogy elhanyagolom a családot. Óvatosan):* Ha arra célozna, Logodi elvtárs, hogy nem járok időben haza, hát téved!

LOGODI *(ártatlanul):* Miért is gondolnék rá? Hanem a feleségét régen nem láttam.

BAYER *(magában: Csak tudnám, mibe akar belekötni! Kitérőn):* Nem járunk semerre sem. Az asszony néha napokig ki sem mozdul a házból.

LOGODI *(megértőn):* Persze, a két kisgyerek éppen elég gond. Ugye két kisfiú, ha jól emlékszem?

BAYER: Két fiú. *(Hosszabb csönd. Óvatosan a főnökére les.)* Nem tudom, miért volna kifogásolható, hogy a feleségem otthon van?

LOGODI *(csodálkozva):* Nem is kifogásolja senki. Örülök, hogy jól vannak. *(Hosszabb szünet után.)* És milyen anyagi körülmények között van a család? Rendesen kijönnek a fizetéséből?

BAYER *(magában: Úgy látszik sikkasztást néz ki belőlem):* Nem szoktam több pénzt költeni, mint amennyi a fizetésem. Nem tudom, miért kell feltételezni az emberről... *(Elhallgat.)*

LOGODI *(a fejét csóválja):* Csak nem gondolja azt, kedves kollégám, hogy én gyanúsítom valamivel?

BAYER *(magában: A világért sem, miért is gondolnám!):* Köszönöm a bizalmát. *(Keserűen.)* Azért, ha úgy találja, kérem, indítson vizsgálatot. *(Feláll.)* Elmehetek?

LOGODI *(bosszúsan):* Nem mehet el! Értse meg, beszélgetni akarok magával túl a hivatali érintkezésen! *(Mérgesen hallgat.)* Egyszerűen arról akarok hallani, hogy hogy van?! *(Ingerülten.)* Egészséges?

BAYER *(magában: Jóságos ég, szóval nyugdíjazni akar! Feláll):* Kérem, én egyelőre nagyon jól ellátom a munkakörömet. Én még munkaképes vagyok.

LOGODI *(kezdi elveszíteni a türelmét):* De ki akarja magát elküldeni? Én a legjobb szándékkal vagyok maga iránt!

BAYER *(magában: Nem tud megfogni a ravasz kutya):* Igyekezni fogok megfelelni a bizalmának. Akkor hát maradhatok a munkakörömben?

LOGODI *(a homlokát tapogatja):* Maradhat! Hajjaj, milyen nehéz dolog magához közel kerülni! Mondja, nem akar kijönni velem vasárnap a futballmeccsre? Én mindig rekedtre kiabálom magam! Maga nem szokta?

BAYER *(magában: Nem fogsz ki rajtam! Ünnepélyes pózban):* Biztosíthatom önt, hogy nem tartozom azok közé, akik legutóbb is az átszervezés ellen hangoskodtak!

LOGODI *(levegő után kapkod):* Menjen, kérem! Azonnal hagyjon magamra! Maga egy isten csapása! Tűnjön el a szemem elől!

BAYER *(miközben kifelé somfordál, magában: Dühöng, mert látja, hogy emberére akadt. Csak tudnám, mit akart kiszedni belőlem?...).*

Somogyi Pál

MOGYORÓ-HÉJBAN

Burkolt hencegés

Magasan hordta a veréb az orrát.
s a szirtisasról így nyilatkozott:
— Képzeljétek, e szemérmetlen jószág
azt állítja — a rokona vagyok!

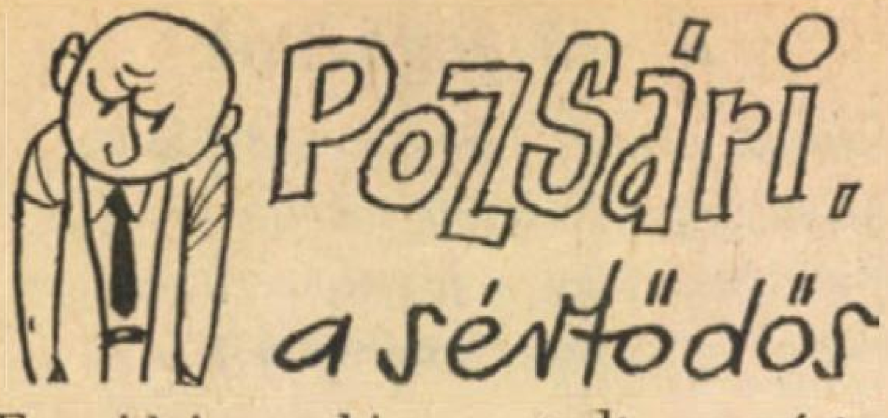
Baráti részvét

— Vigasztalódjék, drága Asszonyom:
páratlan embert vesztettünk el vele!
De — mint eddig — én Önnel maradok,
akárki lesz a következő férje.

Válság

Megvált a Pasa húsz háremhölgyétől
és rálépett a monogámiára:
az általános gazdasági helyzet,
s kora — vitte a takarékosságra.

Kúsz Jenő

Egy ideig senki sem tudta megérteni, miért élvez Pozsári különleges bánásmódot a Vajmiért vállalatnál mind a kollégák, mind a vezetőség részéről. Talán jobban dolgozik, mint a többi munkatárs? Nem. Talán műveltebb, kellemesebb és szórakoztatóbb társalgó, mint a többi? Egyáltalán nem.

Egy kis nyomozás segítségével mégiscsak rájöttünk sikereinek titkára.

Pozsári sértődős természetű.

Mindig és mindenért megsértődik, és ilyenkor pulykavörös képpel dúl-fúl, szemében világfájdalom, szívében tőr.

Páloczki osztályvezetőt a múltkor sürgősen a minisztériumba rendelték. Rohant a folyosón, szembetalálkozott Pozsárival. Nagy sietségében csak sebtében köszönt vissza Pozsárinak. Másnap reggel Pozsári, mint sértett fél, ünnepi sötétbe öltözve jelentkezett Páloczkinál, és síri hangon vonta felelősségre.

— Osztályvezető kartárs, mondja meg őszintén, ha haragszik rám! Sebzett szívem elvisel minden csapást.

Páloczki álmélkodott. Azt sem tudta, miről van szó, minek köszönheti ezt a protokoll-hangot.

— Tegnap félvállról köszönt nekem, osztályvezető kartárs!

A megszólítás különösen fáj a felettesnek, mert eddig négyszemközti érintkezésben Döncinek és Gyuszinak szólították egymást. Majdnem letérdelt beosztottja előtt, úgy rimánkodott elnézésért, és azóta mindig mélyen előre köszön Pozsárinak.

Az üdülőfelelős egyszer megtagadta Pozsári júliusi beutalását azzal, hogy már csak szeptemberre van nyaralási lehetőség. Pozsári ettől kezdve vérbeborult szemmel járt fel és alá, hallgatagságba burkolózott. A vállalat negyedévi tervében első pontként szerepelt Pozsári kiengesztelése. Alighogy ez sikerült, az igazgatóság újabb tápot szolgáltatott Pozsári sértődöttségére. Nem kapott prémiumot. Sebzett vadkanként állított be az igazgatóhoz:

— A pénz engem nem érdekel. De ez az eljárás lelki összeroppanásba kergetett. Ez a mellőzés teljesen feldúlta emberi méltóságomat. Még egyszer hangsúlyozom, a pénz nem érdekel.

Az igazgató elhatározta, legközelebb tiszteletbeli prémiumot nyújt át, olyasmit, amivel fillérnyi javadalmazás sem jár, de rájött, hogy ilyesmit nem ismer a munkatörvény. Ezért aztán legközelebb nem merte kihagyni Pozsárit a jutalmazottak lajstromáról.

Egyszer aztán új igazgató került a Vajmiért élére. Nemsokára érdekes külföldi kiküldetést kapott a vállalat, és Pozsári élénken számított arra, hogy ő lesz az egyik kiküldött. Nem így történt. Kihagyták a társaságból. Nosza előszedte régi és bevált fegyverét, dúlva-fúlva kereste fel az új igazgatót, könnyeket potyogtatott, rángatózott, sebeit mutogatta — ahogy mondani szokták —, cirkuszt csinált.

Meglepetésszerűen Pozsárit nem osztották be a delegációba, hanem másnap áthelyezték a Vajmiért egyik kültelki részlegéhez. Mi történt? — találgatták a munkatársak. Aztán rájöttek. Az új igazgató neheztelt Pozsárira a botrányos viselkedése miatt. Ugyanis ő is sértődős természetű volt.

(stella)

Eredményes kezelés

Török János rajza

— Most jövök az elvonókúráról. Egy féldecit adjon, drága kisasszonykám . . .

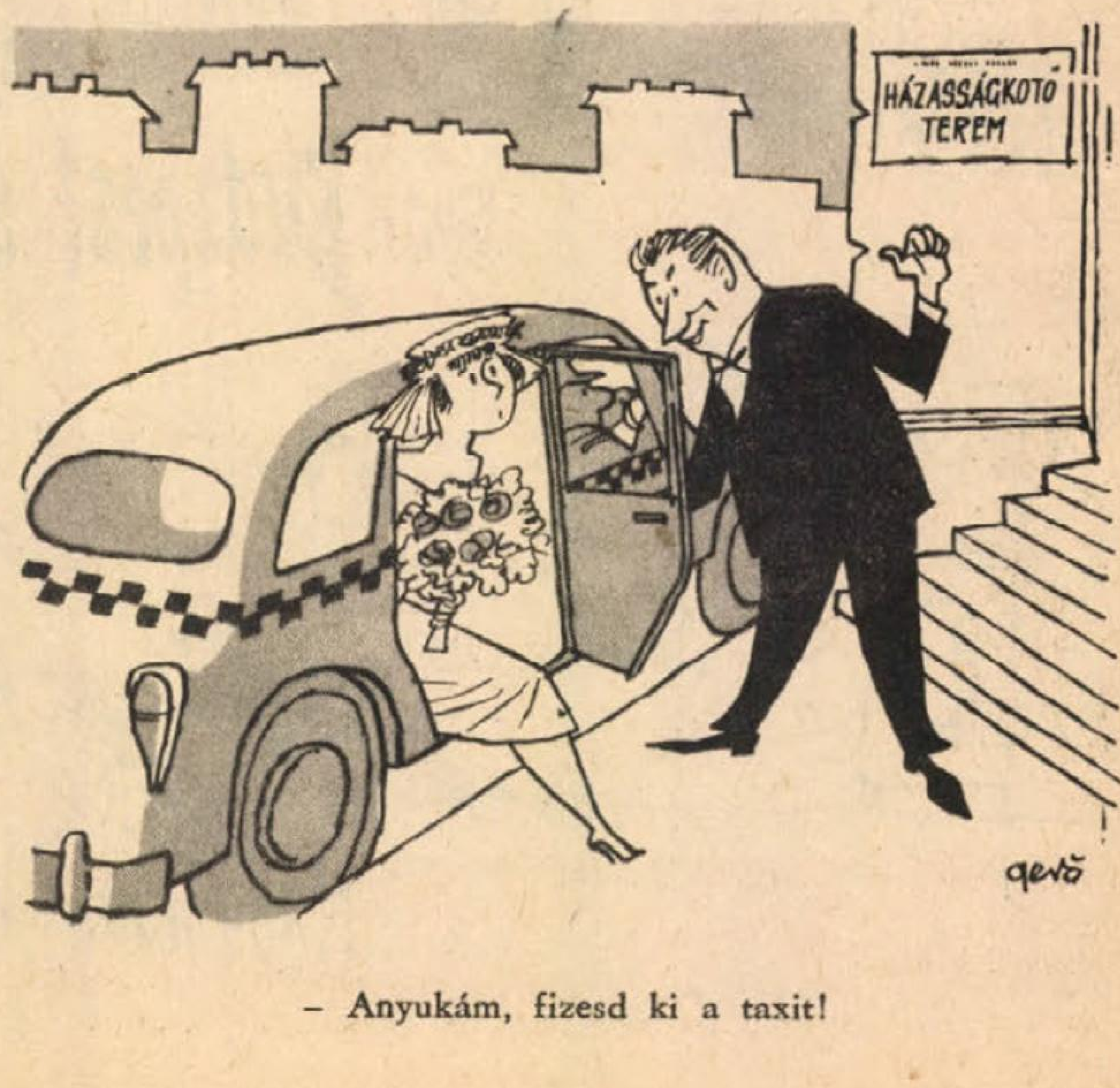
Inspekció

Balázs-Piri Balázs rajza

Korán kezdi

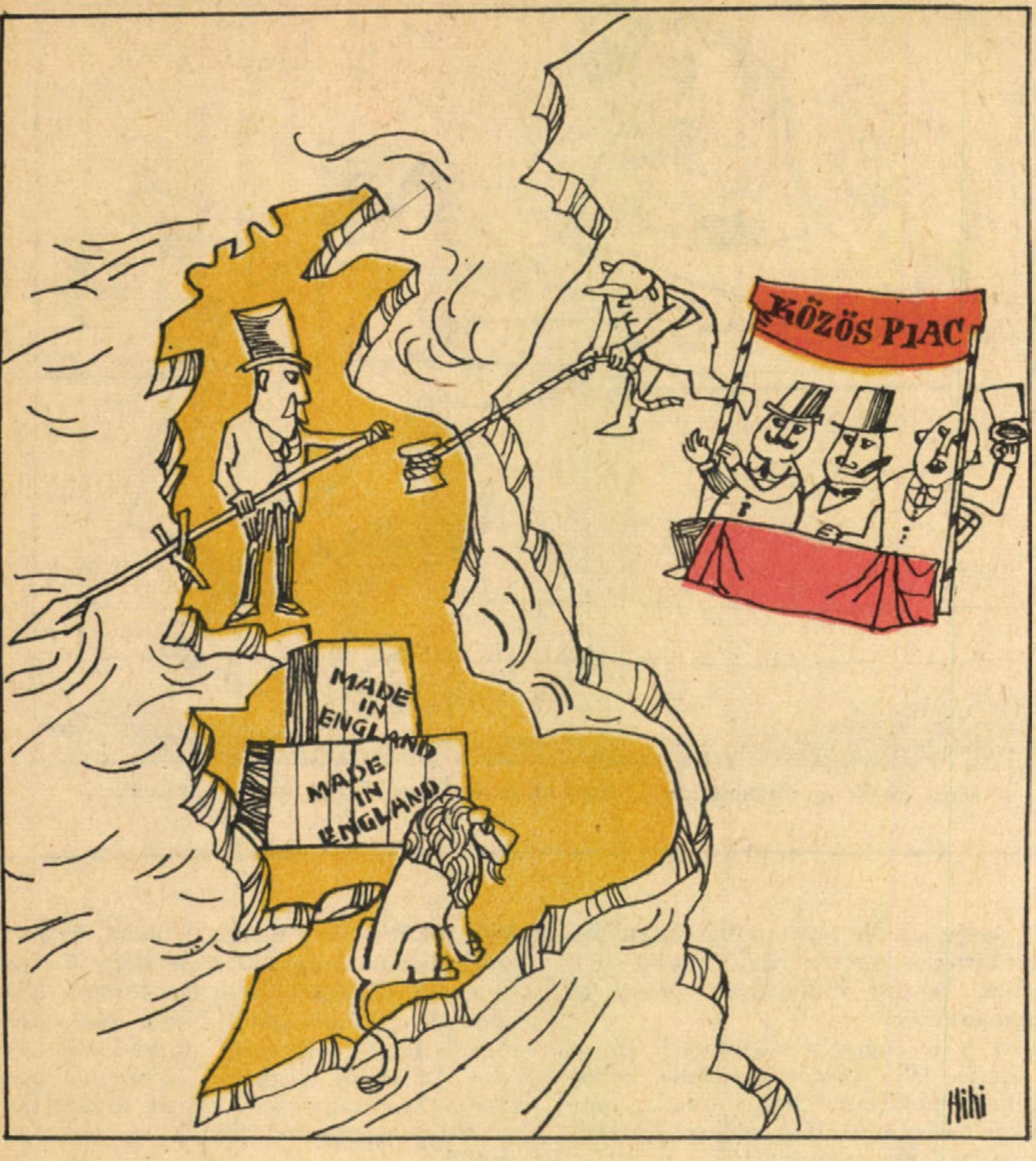
Gerő Sándor rajza

— Anyukám, fizesd ki a taxit!

Az angol tutaj

Hegedűs István rajza

A mi jegesünk

Fagyosan elhárít minden érdeklődést,
Nem ad jeget, inkább sorolja érveit,
Lefogadom, hogy a jégelhárítóknál
Töltötte le egykor katonaéveit...

Sz. Gy.

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kovácséknál hármas ikrek születtek. Azt kérdi az ötéves Petike:

— Mondd, apa, mind itt marad, vagy csak kiválasztásra küldték őket?

*

Az újszülött sírása az egész házat felveri. Kétségbeesetten sóhajt fel a mama:

— Csak tudnám, mit kezdjek ezzel a csöppséggel?

A kis Magdus megszólal:

— Anyus, hát nem adtak vele használati utasítást?

*

A professzor dolgozószobájába benyit a háztartási alkalmazott, és jelenti:

— Professzor úr, Péterke megjött a nyaralásból.

A professzor fel sem néz, csak úgy mondja:

— Jól van, tegye a P betűs dossziéba.

Szür Szabó József rajza

V. Iszajev:

A szakadék titka

(Tudományos-fantasztikus elbeszélés)

Ivanov-Szidorov professzor Kolotovkában, ebben az üdülő-falucskában nyaralt. Egy alkalommal, amikor Tuzik nevű kutyájával az erdőben barangolt, véletlenül egy szakadékba tévedt, mely egyébként szemétlerakodó helyül szolgált. A szakadékban Tuzik és a professzor egy sima ló-csontvázra bukkant. A ló koponyáján szabályosan kerek nyílás tátongott.

Ivanov-Szidorov kivette a mellényzsebéből a mikroszkópot. Megvizsgálta a lyukat a ló koponyáján és arra a következtetésre jutott, hogy a lyuk puskagolyótól származik. Ámde ki ölhetett meg egy gebét lőfegyverrel? Miért nem vitték

a sintértelepre? Kétségeit több professzortársa osztotta. Ivanov-Szidorov tizenkét álmatlan éjszaka után bátor hipotézist állított fel: a lovat a világűrből érkezett jövevények ölték meg.

A professzor elhatározta, hogy haladéktalanul megteremti az összeköttetést a titokzatos jövevényekkel. Megkezdte egy kozmikus repülés előkészületeit a világmindenség egy távoli sarkába, ahol egy fel nem derített, X—Y—Z nevű bolygó keringett.

Unokájának, Volodkának a segítségével, titokban, hogy a felesége és a szomszédai meg ne tudják, hozzálátott az űrhajó készítéséhez. Az űrhajót konzervdobozokból, villamosvasalóból és varrógépből építették olyan új technikai elv alapján, amelyet nemcsak a tudomány nem ismert, hanem maga Ivanov-Szidorov sem.

Az utazás az űrhajóban sokáig tartott. Ennyi idő alatt Volodka a Földön még akkor is be tudta volna fejezni a tízéves iskolát, ha minden osztályt megismétel.

A professzor a bolygón értelmes lényeket talált, akik nem sokat totojáztak, hanem egyenesen a főpaphoz vezették őt. Ivanov-Szidorov, Volodka és a Tuzik névre hallgató eb bevonult a márványterembe.

— Nem önök öltek meg nálunk a Földön egy lovat? — kérdezte Ivanov-Szidorov.

— Nem, nem tettük azt — felelte a főpap.

— Hm..., no egye fene.

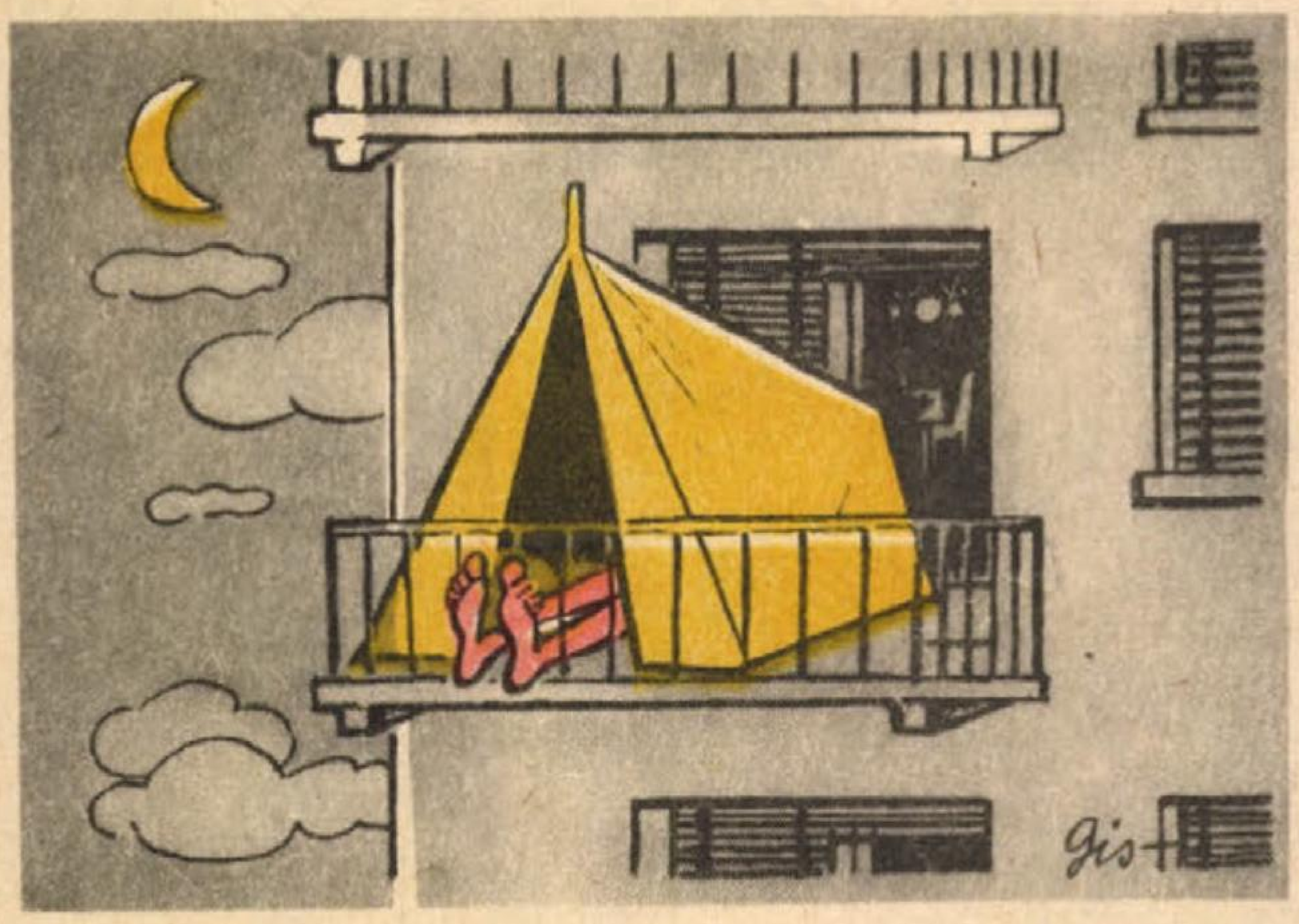
Ivanov-Szidorov, Volodka és Tuzik, az eb ennek utána visszarepült.

Oroszból fordította Pogonyi Antal

Toncz Tibor rajza

– Csak nincs melege, Pista?

Természetimádó

Szegő Gizi rajza

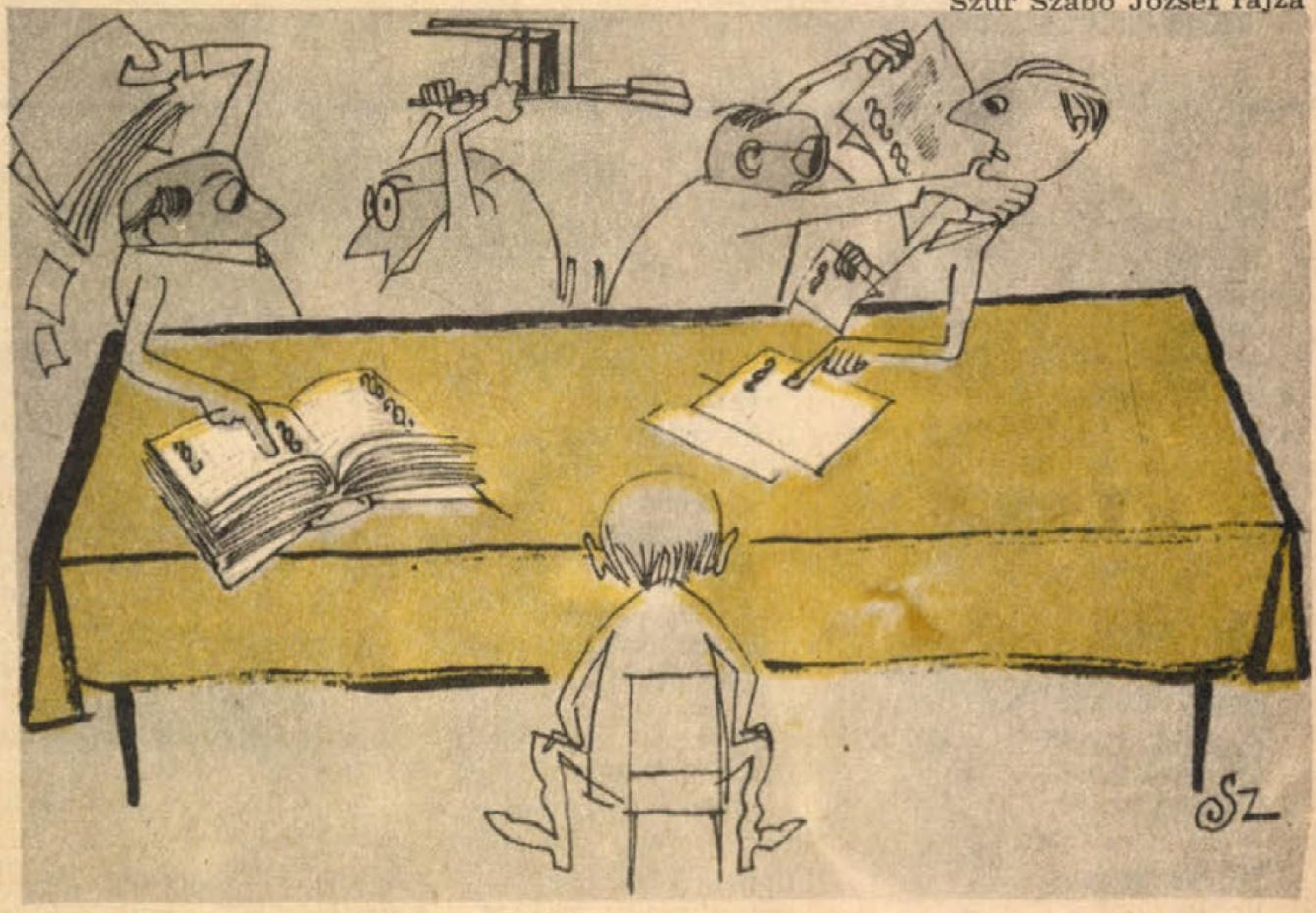

Elsősegély

Várnai György rajza

Egyeztető bizottsági ülés

Szür Szabó József rajza

Örök boldogság

A Világegyetemi Tervező Bizottság elnöke az emberiséghez intézett szózatában először röviden beszámolt a boldog jövőt biztosító előmunkálatokról, majd rátért a tényleges intézkedések lényegére:

— Kedves embertársak, a világegyetemes erőközpont üzembeállítása előtt néhány szóban tájékoztatom önöket a tervezett örök boldogság néhány kérdéséről. Miután sikerült megoldanunk a szabályozott termonukleáris folyamatot, az óceánokban fellelhető deuterium-készlet mennyiségét tekintve első lépésként kétszáz millió évre gondoskodtunk energiáról az emberiség számára. Hogy ne csak átmenetileg oldjuk meg ezt a fontos kérdést, bevontuk az energiaellátásba a Szíriuszt, sőt tartalékként beállítunk néhány szupernovát is.

— Gondolom — folytatta —, azt is örömmel veszik tudomásul, hogy minden betegségnek sikerült megtalálnunk a rezgésszámát, miáltal az egészség kérdése örök időkre megoldódik. Az antarktiszi terápiakombinát rövidesen áttér a rezgésszabályozó sorozatgyártására. A baktériumok és vírusok rövidesen megkapják új beosztásukat. Felvetődött egy olyan terv is, hogy orvostörténelmi célokra állítsunk fel egy kór-rezervátumot, egy Nemzeti Beteg-parkot, ahol tilos lenne a betegeket bántani, etetni és gyógyítani. Ez a terv, meg kell mondanom, sok beteg tetszésével találkozott, mert szívesen beteg az, aki gyengédség után vágyik. Különösen az idegbetegek között volt sok a jelentkező, ami azt bizonyítja, hogy a hisztériáról mondanak le a legnehezebben az emberek, s elsősorban az idegbetegek allergiásak az egészségre. A tervet a Világegészségügyi Főigazgatóság mégis elvetette, azzal az indokolással, hogy a szenvedés konzerválása szabályellenes.

— Akik tehát betegek és boldogtalanok szeretnének lenni, kénytelenek megbarátkozni az egészség és a boldogság gondolatával. Sikerült ugyanis felfedeznünk az agyban a boldogság-centrumot, ezt különleges behatásokkal állandó rezgésben lehet tartani, a boldogság-élmény tehát permanens.

— A bűnözés ellen módszeres erényesítéssel védekezünk, az alkoholizmus, a dohányzás, a kábítószerek élvezete rövidesen megszűntnek tekinthető, mivel hatásukat átalakítjuk hasznossá, erősítővé, üdvössé. Ha a morfiumról kiderül, hogy hizlal, senkinek sem kell.

— Elkészült a Föld körüli többszörös lakóburok, sztratoszferikus árkádokkal, s így százmillió embert könnyen el tudunk helyezni.

— Megoldottuk a világnyelv kérdését, beszéd nélkül, közvetlen gondolatolvasással, akusztikus hatás nélkül, s pillanatok alatt az emberiség közkincse lesz. Gondoltunk arra is, hogy ne legyen sértődés, ha az emberek egymás gondolataiban olvasnak, s rádióaktív kobalttal az agyban kifejlesztjük az udvarias gondolkodásmódot, s így az emberek kifelé mást gondolnak, mint befelé.

— Ki kell térnem az életkor kérdésére is. Mi is tisztában vagyunk azzal, hogy ezen a téren még sok a tennivaló. Igaz, hogy az átlag életkort már eddig is nyolcszázról ezerre emeltük, de ez csak afféle félmegoldás. Az örök élet terén folytatott kísérleteink teljes sikerrel jártak, mindössze az emberek idegenkedését kell legyőznünk. Évezredes beidegzettség ellen kell felvennünk a harcot. Az emberek nem szívesen mondanak le a halálról. Megszokták. Ha valaki egyszer meghal, már azt hiszi, enélkül nem lehet élni. A legtöbb ember idegenkedik az újtól, amellett hiú, azt akarja, hogy emléke legyen. Aki örökké él, arra a kutya sem emlékszik. Felvilágosító munkánk során egyszerű kis jelszavakkal kívánjuk népszerűsíteni a folyamatos létet, s mutatunk rá az örök élet előnyeire. Mint például: „Egyszer szüless, mindig élj!" Vagy: „Örök élet nem is rossz, szép lakásunk a kozmosz!" Vagy: „Ne halj meg, de légy karcsú!" Az emberiség szaporodása nem gond, a temetők helyén is lehet öröklakásokat építeni, a Földhöz csatolt új égitesteken pedig rengeteg a parkolóhely.

— Kedves embertársak! Ünnepélyes pillanat ez! Mindent beállítottunk, s most már csak egy gombot kell megnyomnom ahhoz, hogy ezek a csodálatos tervek valóra váljanak.

A tudós felemelte a kezét, hogy megnyomja a gombot, ebben a pillanatban azonban a titkára mentegetőzve fordult hozzá:

— Professzor úr, sajnos, a gombot nem kaptuk meg, pedig többször is megreklamáltam, de a Gombkötő ktsz-ben azt mondták, hogy ezt a típusú gombot most nem gyártják, nincs kapacitás és tervmódosítás is volt, nyersanyagot sem kapnak, pedig reklamáltak, de ősz előtt szó sem lehet róla, továbbá azt a gépet, amellyel ezt a gombot gyártják, a vasgyűjtő hónap során tévedésből beadták a MÉH-nek, a főgombvezetőt különféle visszaélések miatt leváltották, a vállalat ezentúl valószínűleg földgyalut fog gyártani, egyszóval egyelőre várni kell.

Mint olvasóink, s az örök boldogság más igényjogosultjainak bizonyára feltűnt, a várakozás még tart. De ne higgye az emberiség, hogy a Világegyetemi Tervező Bizottság tétlenül, ölbetett kezekkel vár. A bizottság tagjai az egyik intézkedést a másik után teszik meg, s most éppen a Ludas Matyi „Le a bürokráciával!" című rovatához intéznek levelet, amelyben erélyesen kifogásolják a gombgyártásban mutatkozó hiányosságokat.

Feleki László

TALÁLT FILM?

Hatalmas falragasz hirdeti a „Legenda a vonaton" című új magyar film bemutatóját. A falragaszon tömérdek név. Húsz színészen kívül a legkülönfélébb munkakörök betöltői osztoznak a dicsőségen. Talán nem érdektelen felsorolni, hogy milyen részfeladatok megoldói jegyzik nevükkel az alkotást. Az eredeti sorrendben:

Operatőr ...
Zene ...
Segédrendező ...
Díszlettervező ...
Összeállította ...
Hangmérnök ...
Felvételvezető ...
Kameramann (!!!) ...
Ruha ...
Dramaturg ...
Gyártásvezető ...
Berendező ...
Filmtechnikus ...
Rendező asszisztens ...
Építész ...
Fővilágosító ...
Maszk ...
Vágóasszisztens ...
Szaktanácsadó ...
Rendező ...

Ez a kis felsorolás némi ízelítőt ad abból, hogy milyen bonyolult folyamat a filmgyártás, s hogy az emberi tudásnak, szakértelemnek, teremtő géniusznak milyen sokrétű együttműködésétől függ egyetlen film megalkotása.

Mégis valami hiányérzet zavarta meg az őszinte bámulatot. Azon kezdtünk tűnődni, hogy vajon ki írta ezt a filmet. Az író ugyanis nem szerepel a 40 név között. Vajon mi lehet ennek az oka?

Talán csak ezután fogja valaki megírni ezt a filmet?

Vagy nem írta senki, csak maguktól összeálltak a jelenetek?

Vagy ez a legenda csak a nép száján él?

Vagy úgy gondolta a filmgyár, hogy a filmek elején a közönség úgyis unja a sok nevet, s a legokosabb a jelentéktelen munkák végzőinek a nevét elhagyni? Ezért nem szerepel az alkotók névsorában sem a takarítónő, sem az író?

Vagy rájöttek arra, hogy a közönség, amely őrjöngve követeli az építész és a kameramann nevét, nem kíváncsi arra, aki megírta, hogy a film miről szóljon, a szereplők mit tegyenek és mit mondjanak benne?

Vagy félni kell attól, hogy az írónak a fejébe száll a dicsőség, és gőgjében még vágóasszisztensnek képzeli magát?

Vagy a „Legenda a vonaton" talált film, amelynek forgatókönyvét az író éjszaka letette a filmgyár kapujába?

egy előjegyzési naptár tündöklése és bukása

Az ötlet elszáll, az írás megmarad...

Ha ön az utcán vagy a forgalmas úttesten egy gyalogost lát gyufaskatulyára, újságszélre, sőt, végszükség esetén igazolvány hátuljára valamit jegyezgetni, az az illető feltétlenül humorista, vagy hasonlóan hányatott egyén.

A notesz már nagyobb konszolidáltságról tanúskodik. Noteszbe elfoglalt emberek írnak az utcán egy-egy sürgős teendőt, telefonszámot.

Ám minden újságszélek és noteszek fölött trónol a tiszteletre méltó előjegyzési naptár. Ilyenekbe rendszerint fontos emberek rögzítenek fontos dolgokat. Az előjegyzési naptár hivatali eszköz, sőt, hatalmi jelkép.

Közel négy évtizedet értem meg egészségben előjegyzési naptár nélkül, míg aztán néhány hónappal ezelőtt valami monstre-értekezleten rámsóztak egyet, ajándékba. Ebben én a sors mutatóujját láttam, és átugorva a történelmi fejlődés közbeeső lépcsőfokait, átmenet nélkül rátértem az újság széléről az előjegyzési naptárra.

E korszak kezdetén furcsa dolgok történtek velem. Először egy kirakat elé húzódva jegyeztem valami ötletet, mikor megjelent az ajtóban egy sápadt férfi, és azt mondta:

— Valami hiba van, kérem?

Ezután a vendéglőben vettem elő az előjegyzési naptárt, hogy várakozás közben majd írogatok valamit, mire rémülten rohant hozzám a pincér, pillanatokon belül gyönyörű adagot hozott, és nem fogadott el borravalót.

Sejtelmeimre a rendőrrel való esetem tette fel a koronát. A rendőr száguldó autók között kapott el, amint éppen jegyezgettem. Éppen akkor állt meg mellettünk egy teherautó, kicsodálkozott a sofőr, és elismerően fütyentve, azt mondta valakinek: — Nézd, ez az ürge felírja a rendőrt!

Ekkor megértettem, mit jelent az előjegyzési naptár, és egy kis lelkifurdalás után úgy döntöttem, hogy a természetnek a naptárban rejlő hatalmas erőit a magam szolgálatába állítom.

Elsőnek, és soron kívül jött a bosszú: bementem egy boltba, ahol már rég bosszantott a csapnivaló kiszolgálás, és elkértem a panaszkönyvet, amelyet gúnyos vigyorral nyomtak a kezembe. Hidegvérrel nyitottam ki a panaszkönyvet, és jegyezni kezdtem — a naptáramba. Rendkívüli volt a hatás. A boltvezető remegve fogta meg a kezem, és térden állva kért bocsánatot. Egy másik boltvezető széttárt karokkal dermedt meg éppen abban a pillanatban, mikor azt mondta, hogy: — Tessék talán benézni a jövő héten. (Ugyanis akkor vette észre, hogy jegyezgetek, és szemével intett a kiszolgálónak, hogy hozza a hiánycikket.)

S micsoda furcsa fintora a sorsnak, hogy csodálatos előjegyzési naptáramat karrierje csúcsán ellopta egy mindenre képes egyén, nyilvánvalóan bekukkantás végett. Azonnal vettem egy másikat, de a szívem mégis visszahúz a régihez.

Nagyon kérem a tisztelt tolvaj kartársat, hogy küldje vissza az előjegyzési naptáramat. A belefirkált bandzsi púpostevéket megtarthatja magának.

Fülöp György

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

– Ötszáz forinttal utaztam el szabadságra és megmaradt belőle négyszáznyolcvan!

Felvétel előtt

Schwott Lajos rajza

– Önéletrajzot hozott?
– Azonnal adom...

A modern paradicsomban

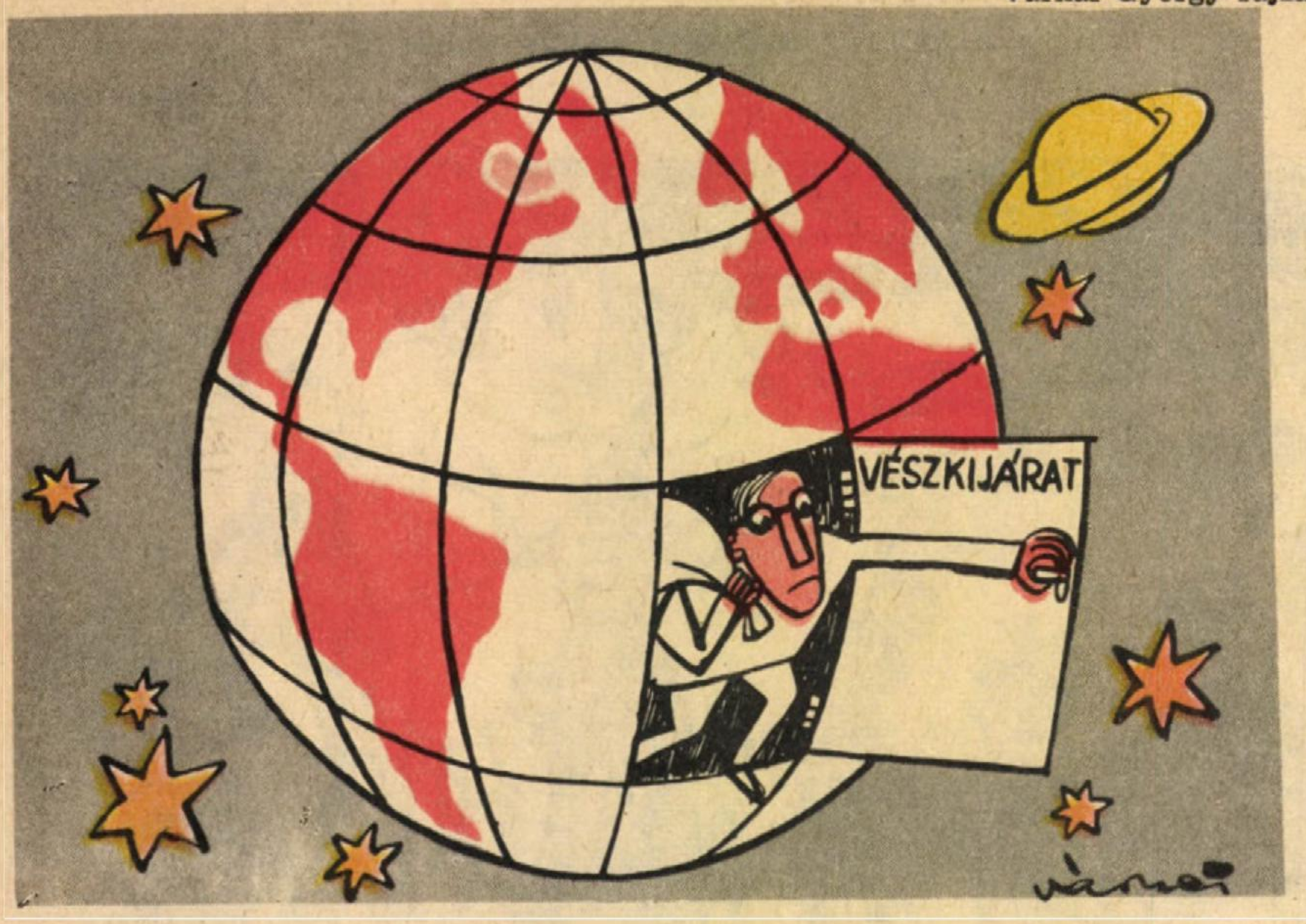
Toncz Tibor rajza

– Látod? Te akartad mindenáron elhozni a táskarádiót!

A menekülés útja

Várnai György rajza

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

– Most el kellene ájulnom...

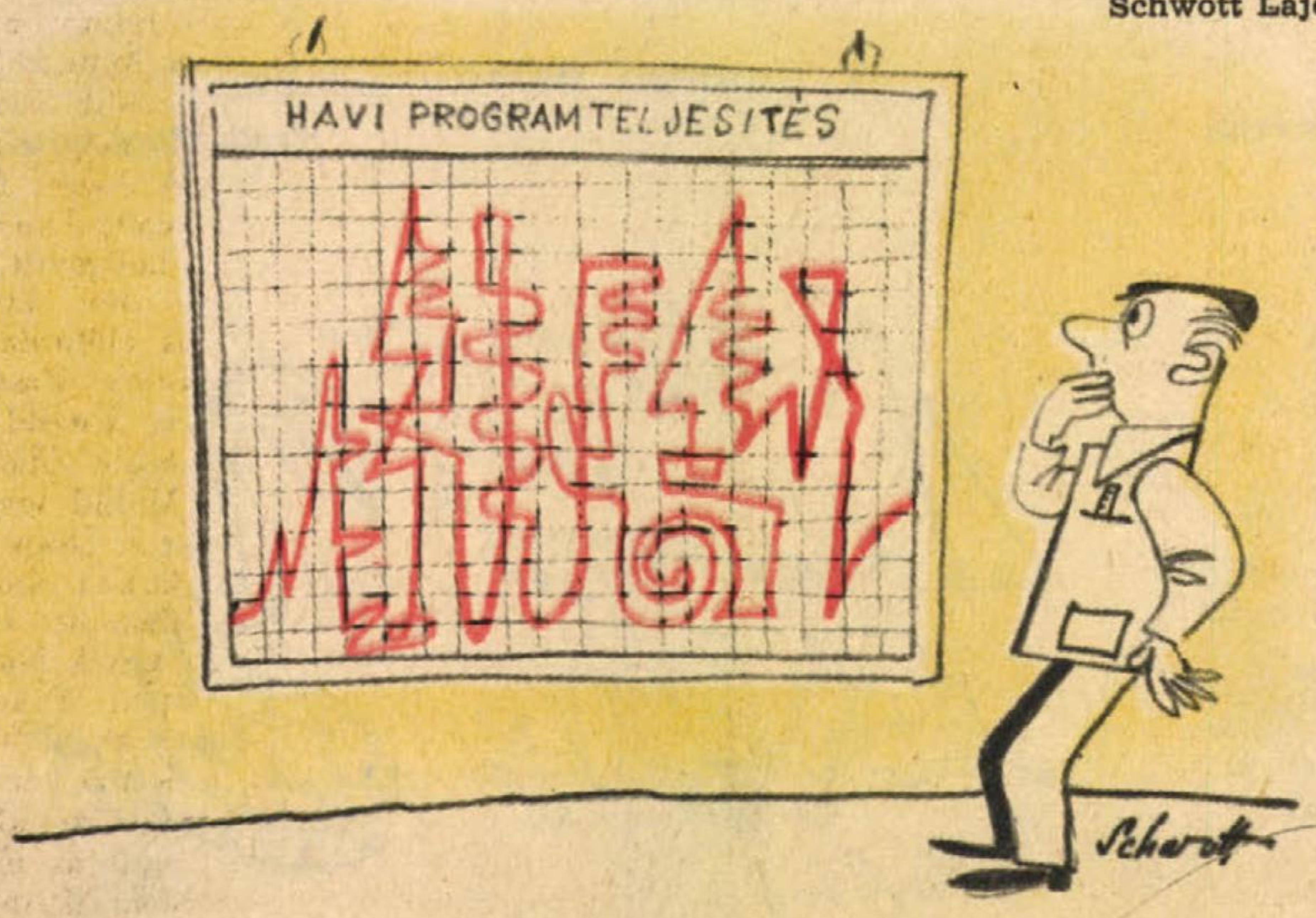
Pedáns alvajáró

Szegő Gizi rajza

Az áruló grafikon

Schwott Lajos rajza

PESTI ÖTLETEK

Szeretem az ötletes embereket. Például azokat a képeslapárusokat is, akik ott vannak minden külföldi társasutazás indulásánál a pályaudvaron, a repülőtéren, az autóbusznál vagy a hajóálomáson, és harsány hangon kínálják portékájukat.

— Nem kell pocsékolnia értékes rubelét képeslapra. Tőlem is megveheti 2 forintért a legszebb moszkvai lapokat...

Gyakran még tanácsokkal is szolgálnak.

— Koffert vegyen inkább koronáért Prágában és ne képeslapot.

Vagy:

— Egy liter rumot kap Romániában 15 levelezőlap áráért. Nálam vegyen forintért lapot, Bukarestben igyon inkább rumot...

De még ezeken is túltett az a kövér, 50 év körüli kopasz alak, akivel a pályaudvaron találkoztam legutóbb, amikor hazatértem egy NDK-beli IBUSZ-utazásról.

A peronon várta a befutó vonatot, és éles kappanhangja minden fülkébe behallatszott.

— Visszahozott téliszalámit, barackpálinkát minden tételben veszek!

— Mit fizet a szalámiért? — kérdezte egyik útitársunk.

— Felvágva 40, egészben 50 forintot — mondta szemrebbenés nélkül emberünk.

Hát nem lehet szeretni az ilyeneket?

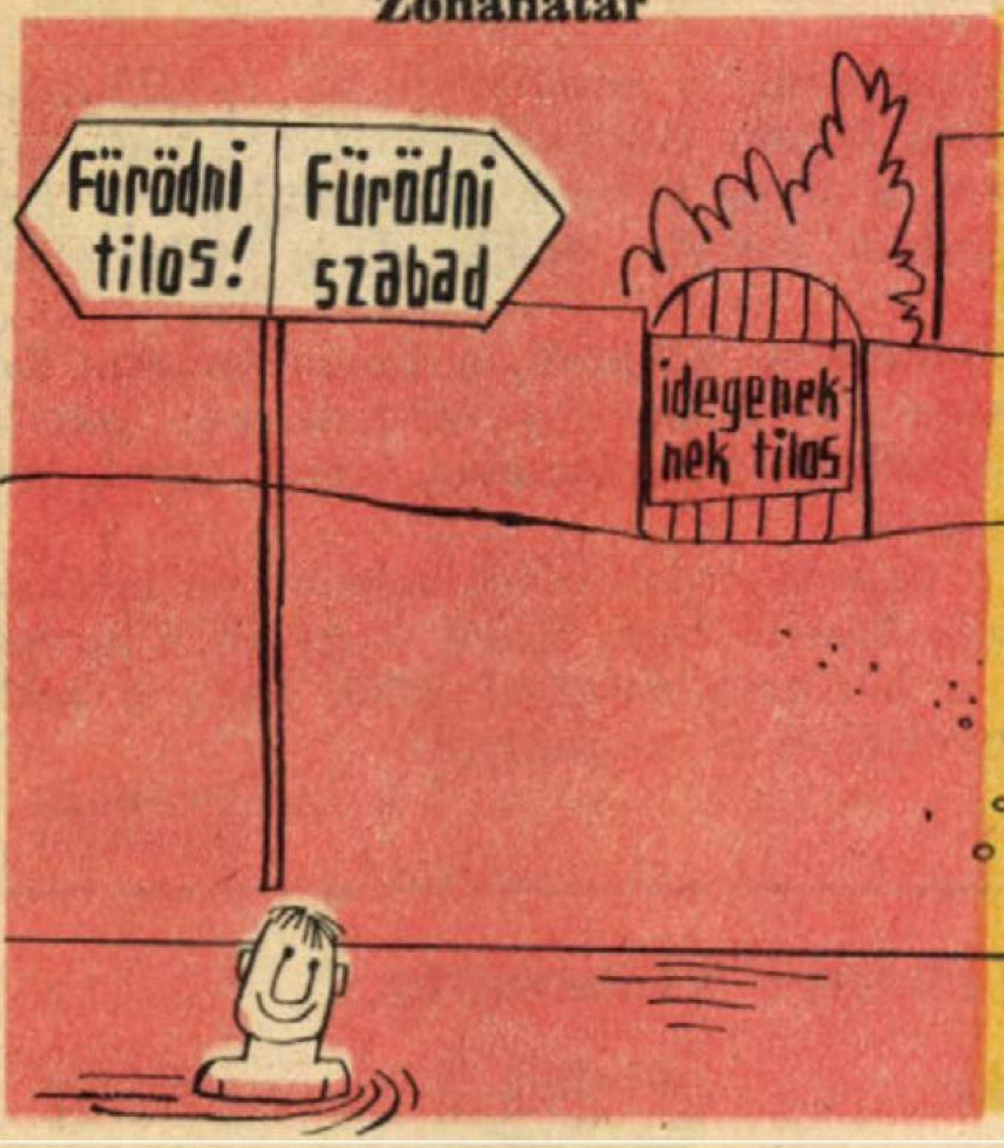
G. R.

E heti hirdetésünk

Séta a Római-parton

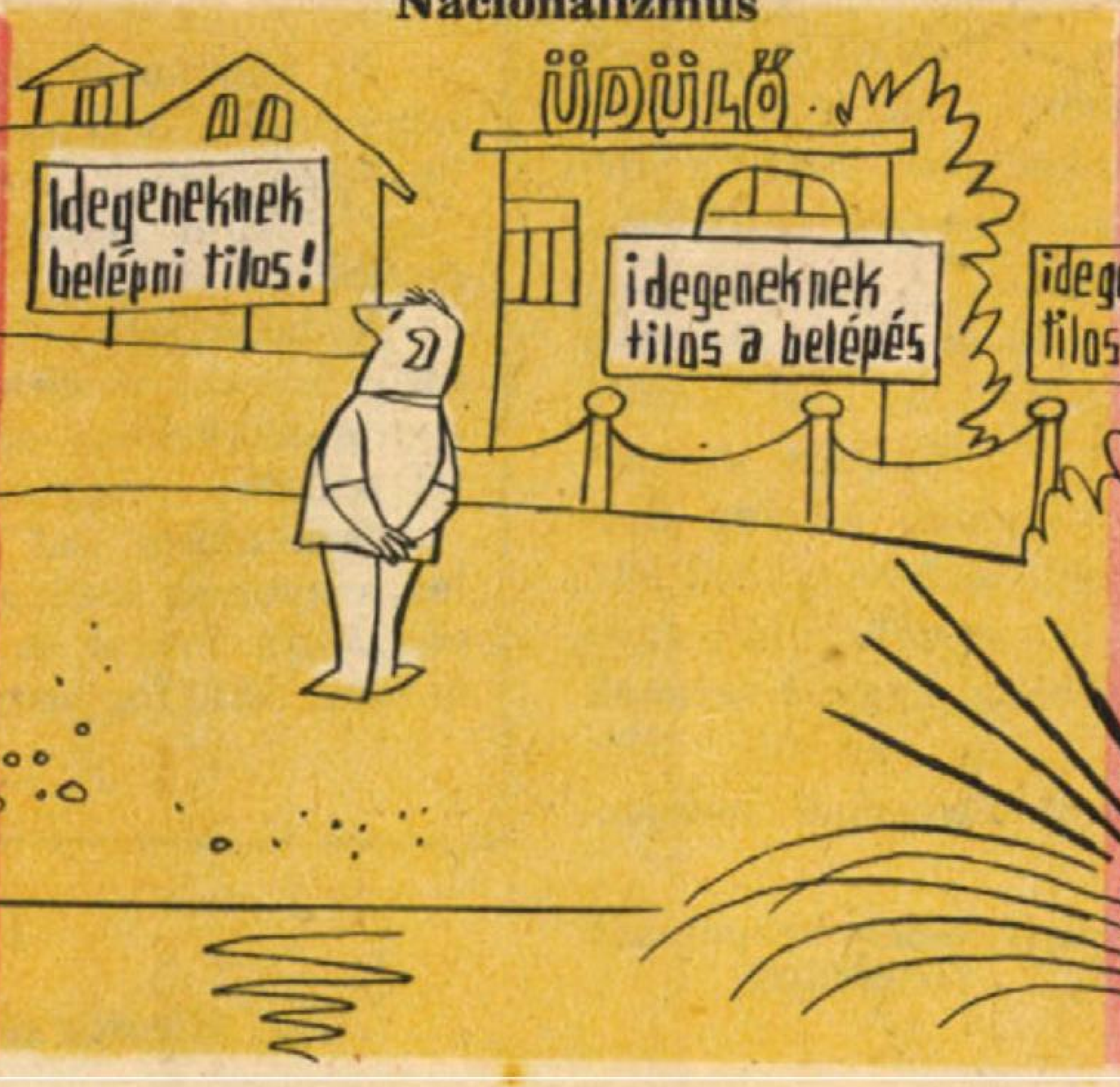
Pusztai Pál rajza

Zónahatár

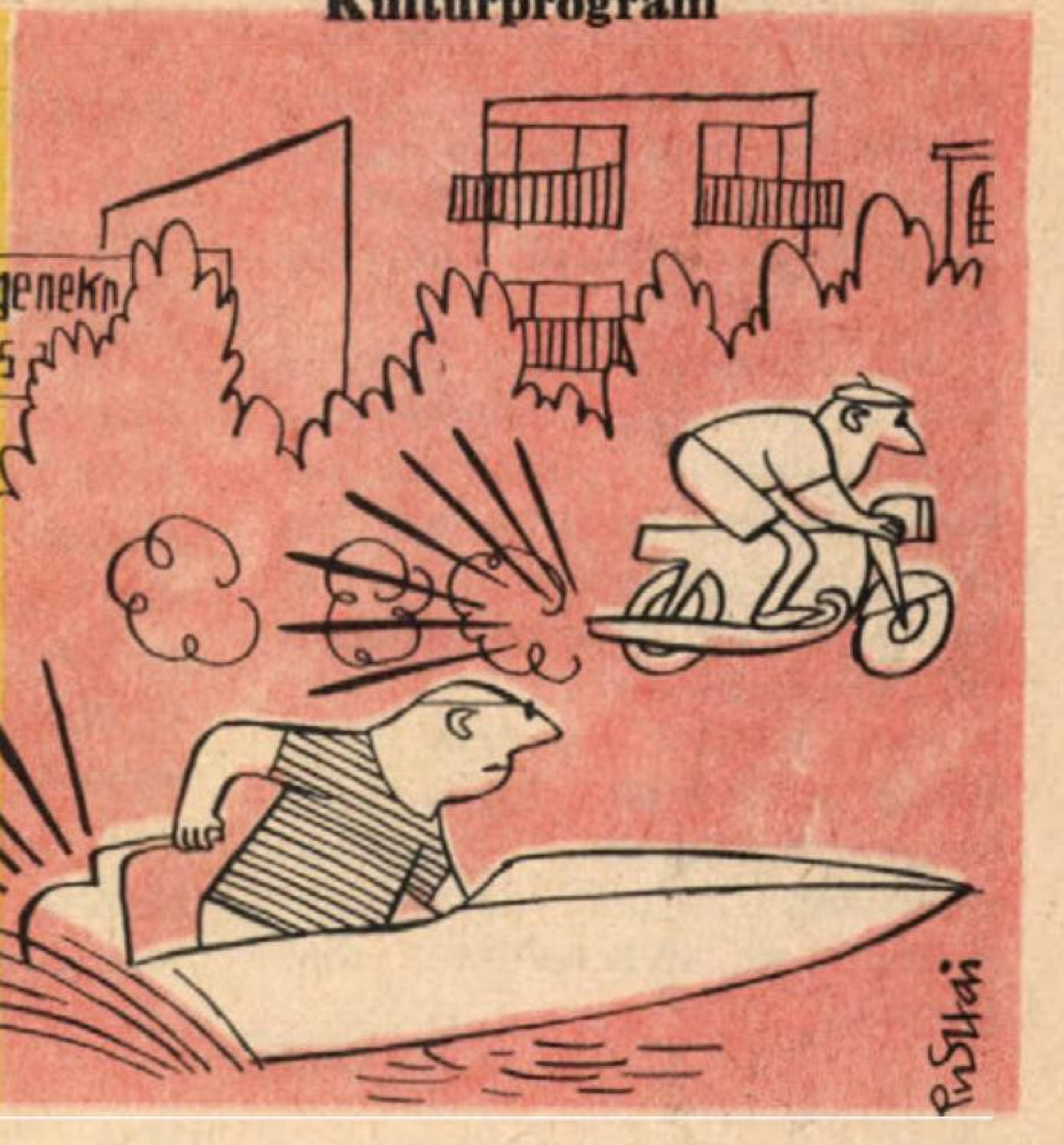
– Ezen a helyen mit csináljak?

Nacionalizmus

– Mit szól ehhez az Idegenforgalmi Hivatal?

Kultúrprogram

Állandó hangversenyek

Ezt olvastuk...

Jó hír fúrósoknak!

Az Esti Hírlap azt írta, hogy a Forgácsoló Szerszámok Gyárában a menetfúrók készítésének automatizálása eredményeként *hétszázad másodperc* alatt készül el egy-egy szerszám. A másodpercenként hétszáz fúró, műszakonként tehát vagy húszmillió fúró gyönyörű termelési eredmény, bőven lesz már eztán mivel fúrni, csak legyen elegendő fúrnivaló!

Mije nincs egy tengernagynak?

A televízió nem túlzottan átütő sikerű balatoni vetélkedőjének bemondója az *admirális lordjáról* beszélt. Egy admirálisnak, magyarul tengernagynak van kardja és aranyozott váll-lepénye, zászlóshajója, esetleg köszvénye is lehet; lordja sohasem. Lordja nem az admirálisnak van, hanem az admiralitásnak, a tengernagyi hivatalnak. A két fogalom között pontosan annyi a különbség, mint a püspök és a székesegyház között.

Zenei érdekesség

A Magyar Nemzet Anna-báli tudósítója megemlékezett arról a füredi bálról, amelyen a híres cigányprímás ujjai „csúszkáltak a vonón". A vonón történő hangképzés a hegedűhúr helyett példátlan zenei kísérlet lehetett, melyet azóta sem kísérelték meg utánozni.

Szép perspektíva

A Népszabadság egyik riportjában azt olvastuk, hogy a Tiszapalkonyai Erőmű szivattyúi másodpercenként egymillió liter vizet hörpintenek fel. Ha a hír igaz, úgy minden remény megvan arra, hogy napvilágra kerüljön Attila mesebeli hármas koporsója, melyet a Tisza medrébe helyeztek annak idején. A szomjas szivattyúk ugyanis a jelzett kapacitással egy-kettőre felhörpintik medréből az egész folyamot!

Hogyan lesz tigrisből vegetáriánus?

A velencei-tavi halászok életéről olvastunk az Esti Hírlapban. Megtudtuk, hogy a minap fogott 27 kilós harcsának akkora fogai voltak, mint egy tigrisnek. Valami végzetes félreértés lehet a dologban, ha ugyanis a harcsának akkorák volnának a fogai, mint a tigrisnek, a viszonosság alapján a csíkos fenevad fogai is akkorák — nemdebár —, mint a harcsáé. Ha pedig a tigrisnek csak olyan apróka, kefeszerű fogacskái volnának, mint a nevezetes harcsának: jó szaftos gazellapecsenye helyett bizony spenótokra és egyéb zöldségekre volna kénytelen fanyalodni az árva. És ráadásul megkergetnék még a kacagó hiénák is.

Dr. Árgus

JÓ KIS BIZONYÍTÉK

Hetek óta tartja izgalomban hazánk lakosságát az a konfliktus, mely lapunk és az Esti Hírlap között robbant ki a Klotid-palota ügyében. E konfliktus rövid története a következő:

1. Az Esti Hírlap a Klotild paloták egyikét Matild palotának nevezte egy rövid hírben.

2. Megjegyeztük erre mi szelíden, hogy Matild palota a fővárosban nincs, aminthogy a Kálvin teret sem volna helyes Malvin térnek elnevezni.

3. Közölt erre egy kis önérzetes cikket az Esti Hírlap, hogy Matild palota igenis van, higyjük el neki.

4. Nem hittük el neki, ellenben felütöttük a Révay lexikont, s abban csak Klotild palotákról olvastunk. De elmentünk a Fővárosi Tanács építési osztályának tervtárába is, ahol újólag meggyőződhettünk arról, hogy mindkét palotát Klotild királyi hercegnőről nevezték el. Azt hittük, hogy ezzel sikerült megnyugtatnunk az Esti Hírlapot. Tévedtünk, mert:

5. Legutóbbi csütörtöki számában laptársunk frappáns bizonyítékot közölt Matild mellett. Egy levél másolatát adta közre, amelyben nem kevésbé tekintélyes hely, mint az V. kerületi Házkezelőségi Igazgatóság Matildnak nevezi a szóbanforgó palotát, egyben pedig a viszontválasz szerzője, Pakots György a sorok között azzal gyanúsítja a Ludast, hogy vissza akarja csempészni a Habsburgokat a magyar trónra, azért védi Klotildot. Az erős riposzttól hasraestünk, de feltápászkodtunk és felhívtuk telefonon az V. ker. Házkezelési Igazgatóságot, hogy megtudjuk: minő alapon nevezi ő Matildnak azt, ami Klotild? A válasz ez volt: „Van egy régi szájhagyomány, mely szerint József főhercegnek két lánya közül az egyik Klotild, a másik Matild volt s róluk nevezték el a palotákat. Mi szívesen élünk ezzel a két névvel, mert így legalább meg tudjuk különböztetni a két egyforma épületet." Ezek után állapítsuk meg újólag:

6. Matild palota Pesten sohasem volt, ez a név legfeljebb a népi humor terméke épp úgy, mint volt a Manci-híd, a lizsé vagy a csikágó (a hetedik kerület egyik része). A tréfának még csak történelmi alapja sincs, mert József főhercegnek nem két lánya volt, hanem jóval több, de egyik sem hallgatott a „Matild" névre. A „Klotild" név ellenben két leányzó nevében is előfordult. Volt egy lánya, akit így hívtak: Erzsébet Henrietta Mária Viktória Klotild s volt egy másik lánya: Klotild Mária Rainera Amália Filoména. Matild tehát sehol, még egy szemernyi sem. Hogy a Házkezelési Igazgatóság praktikus okokból Matildot ír, mit sem bizonyít. Hiszen például az Esti Hírlap egyik fényképe alatt (megjelent éppen Pakots György nyilatkozata mellett) az aláírás pecsenyekacsákról beszél, holott a képen jól fejlett libák láthatók. A végső konklúziót tehát összegezzük így: amit az Esti Hírlap kacsának nevez, az liba, ellenben kacsa az, hogy a Klotild paloták egyikének Matild a neve.

Hova tűntek a kottaállványok?

Hogy ifjúsági zeneegyüttesünk immár második éve nem tud kottaállványhoz jutni, megértjük, mert kisebb vidéki városkában előfordulhatnak ilyen hosszúlejáratú hiánycikkek.

Azt is megértjük, hogy a kottaállványokat Tatabányán, Komáromban, Győrött és Székesfehérvárott sem tudtuk beszerezni, mert hiszen hiánycikkek országtáji viszonylatban is előfordulhatnak.

Nem tudjuk azonban megérteni a főváros legnagyobb hangszerboltjának levelét, amelyben kottaállvány-rendelésünkre az alábbiakban válaszoltak:

„... Kottaállványok, sajnos, már hosszabb ideje nincsenek forgalomban. Azt sem tudjuk, hogy mikor lesz. Szíveskedjenek talán többször érdeklődni ez ügyben...”

Ez a válasz cseppet sem megnyugtató a számunkra, mert két évi türelmes várakozásunk folyamán néhány ifjúsági tagunk már nagykorú lett, és az a veszély fenyegeti együttesünket, hogy veteránok lesznek, még mielőtt ifjúkori tanulmányaikat befejezhetnék.

Westwinkel Róbert zeneoktató
Oroszlány

Miért vigyorog?

A villamoson nézegettem a plakátokat és rádöbbentem, hogy eddig helytelenül láttam embertársaimat hol vidámnak, hol szomorúnak. Nem, a világ teljesen egyöntetűen — vigyorog. Valami félkegyelmű mosoly ömlik el a reklámalakok orcáin.

A lakásfestő-szövetkezetek dolgozói, a finom ételeket falatozó ínyenc, a cirkuszrevü csillaga, a matrózcsárda pincére, a strandcikkekben dúskálkodó nyaralócsalád tagjai, mind, kivétel nélkül — vigyorognak.

Csak akkor tud a rajzoló érdeklődést kelteni, ha értelmetlen vigyorral ábrázolja hőseit? Nem félő-e, hogy ez a hírverés visszájára fordul és a közönség megijed attól, hogy a reklámozott cikk fogyasztásától ő is meghülyül?

Dr. S. L.
Budapest

Háztáji szemétdomb

A VIII. ker., Berzsenyi utca 6. sz. alatt működik a 31. sz. Iparitanuló Intézet Építőgépész Tanműhelye. Az intézményhez tartozó udvar a szomszédos ház hátsó lakásainak ablakai alatt terül el. Sajnos, a felek között meglehetősen egyoldalú a jószomszédi viszony: a bérlők hagyják tanulni az építőgépész-jelölteket, az utóbbiak viszont nem hagyják lakni a lakókat. Több mázsányi csővel és különböző vasalkatrészekkel telezsúfolt udvaruk legfőbb ékességeként ugyanis hatalmas hulladékdombot létesítettek, egy méternyire az egyik lakószoba ablakától. A meglehetős zaj kíséretében keletkezett földrajzi látványosság elsősorban ócskavasat tartalmaz, de különböző olajos rongyokban, söprési termékekben és elsőosztályú szemétfajtákban is bővelkedik. Ez utóbbival a tanulók takarítási napokon nagy buzgalommal gyarapítják a háztáji hulladék-kupacot, melynek láttán örömmel csettintene bármelyik MÉH-átvevő.

A lakók már több ízben kérték szép szóval, követelték erélyesen, és nógatták tanácsi összekötőjük révén a tanműhelyt az udvar tisztántartására. Úgy látszik azonban, a 31. sz. Iparitanuló Intézet tanrendjéből kifelejtették a társadalmi együttélés szabályainak oktatását, ezért ragaszkodnak jobban saját szemétdombjukhoz, mint szomszédjaik nyugalmához és egészségéhez.

K-sy

Tihanyi visszhang

Az ellenőrzés

Július 25-én délelőtt történt.

A tihanyi Motel felől érkező autóbusznak már régen meg kellett volna érkeznie. Tizenhárom percet késett. Az utas, aki Füredre, a vasútállomásra akart sürgősen eljutni, idegesen kérdezgette a kalauztól:

— Miért késtek?

— Ellenőrzést kaptunk — hangzott a furcsa válasz —, azért késtünk. A karszalagos „ellenőrzés” ott ült a kocsiban. Még Füred előtt leszállt, és a vezetőhöz ment, akivel beszélgetni kezdett. Eltelt egy perc, két perc, a sietős utas már nem bírta tovább, és kiszólt a kocsiból:

— Kérem, engedje már el a kocsit.

Erre végre elindult a busz, most már tizenöt perc késéssel.

Néha ellenőrizni kellene az „ellenőrzést” is...

Orvosi tanács

A remek, hangulatos tihanyi Motelben minden kitűnő, csak az üdítő italok langyosak.

— Miért? — kérdeztük.

— Kérem — válaszolta nagy komolyan egy felszolgáló —, ilyen melegben felhevülve jönnek a vendégek, és a hűtött

italtól torokhurutot kapnának. Orvosi rendeletre nem szabad hideget hoznunk.

Kedves figyelem. De az is lehet, hogy elromlott a fridzsider?

Van mozi, de nincs

Volt egyszer, nem is olyan régen, Tihany községben egy mozi, amely a hangzatos Csokonai filmszínház nevet viselte. Erről a „filmszínházról” megírtuk, hogy egy régi istállóból tákolták össze, és szégyene Tihanynak.

Ez a mozi eltűnt, illetőleg egy építővállalat felvonulási épülete lett. Közben építeni kezdték az új mozit, amely júliusban meg is nyílt volna — ha nem találnak 56 hibát a műszaki átvételnél. Ezeknek a hibáknak nagy része tűzrendészeti vonatkozású. Mi csak kettőt említünk

meg. Egyik: a tűzcsaphoz elfelejtettek tömlőt hozni és felszerelni. A másik nem ilyen egyszerű: a padlásfeljáróra csigalépcsőt terveztek, s csak a műszaki átvételnél derült ki, hogy padlás van, de csigalépcső nincs. A többi 54 hiba felsorolására nincs helyünk.

(sti)

Tanuljunk könnyen, gyorsan németül!

Tetszetős külsejű és jó ízléssel berendezett új vasúti kocsijainkban négynyelvű tábla hívja fel az utazóközönség figyelmét arra, hogy csak *valamennyi* utas beleegyezésével szabad az ablakokat a vagon mindkét oldalán kinyitni.

Pontosabban: a magyar mellett ez az értelme a francia és az orosz szövegnek is. Ezzel szemben a német feliratból az derül ki, hogy a fent említett ablaknyitogatási művelet csak *az öreg* utasok hozzájárulásával eszközölhető.

„Auf dem beiden Seiten des Wagens dürfen die Fenster nur mit Zustimmung *alter* Reisender offen gehalten werden.”

Ebből az elvi nézeteltérésből – tekintetbevéve vasútvonalaink jelentékeny nemzetközi forgalmát – olyan súlyos bonyodalmak származhatnak, melyek következményei beláthatatlanok...

Az illetékeseknek haladéktalanul meg kell tenniük minden lehetséges óvóintézkedést a konfliktusok és incidensek megelőzésére.

A Ludas Matyi az alábbi javaslatot terjeszti elő a különböző nemzetiségű utasok békés, zavartalan együttélésének biztosítása érdekében:

1. A MÁV ezeken az új kocsikon egyidőben kizárólag olyan utasokat szállítson, akik:

a) egyáltalán nem tudnak olvasni, vagy

b) nem értenek németül, vagy

c) csak németül tudnak, vagy

d) kivétel nélkül fiatalkorúak – nyelvismeretre való tekintet nélkül.

e) kivétel nélkül öregek – szintén nyelvismeretre való tekintet nélkül.

2. Felvetődik az az elgondolás is, hogy a MÁV vezetősége sürgősen javíttassa ki az „alter” szót „aller”-ra. Ily módon megszűnne az elvi nézeteltérés, s egyértelművé válna a magyar, orosz, francia és német szöveg.

Lehet, hogy komplikált, de talán még ez lenne a legjobb megoldás.

Mi van ebben érthetetlen?

Gombás Jenő bélapátfalvi olvasónk nagy zavarban van. Vásárolt egy pár zoknit s nem tudja: jót vett-e vagy rosszat?

A zoknin ugyanis egy összehajtott árcédulát talált. A cédula egyik oldalán a fényárban úszó Lánchíd képe látható, alatta a szöveg:

Budapesti Harisnyagyár
Szintetikus Krepp
Kiváló Minőség

A cédula másik, szemérmesen befelé hajtott oldalán nincs kép, csak rideg próza:

E. T. A. 651—7.
MNOSZ 3474
Minőség: II. rendű

Nem értjük olvasónk zavarát, hiszen itt minden világos: kiváló minőségű a Lánchíd, a Budapesti Harisnyagyár és a szintetikus krepp. Másodrendű a zokni. Mi van ebben érthetetlen?

k-l

MOLEKULÁK

Kié a döntő szó?

Két asszony beszélget.

— Már hároméves házasok vagytok, ugye? És még mindig nincs gyereketek... Te nem akarsz? Vagy a férjed?

— Mi mindketten szeretnénk... De a főbérlőnk nem akar.

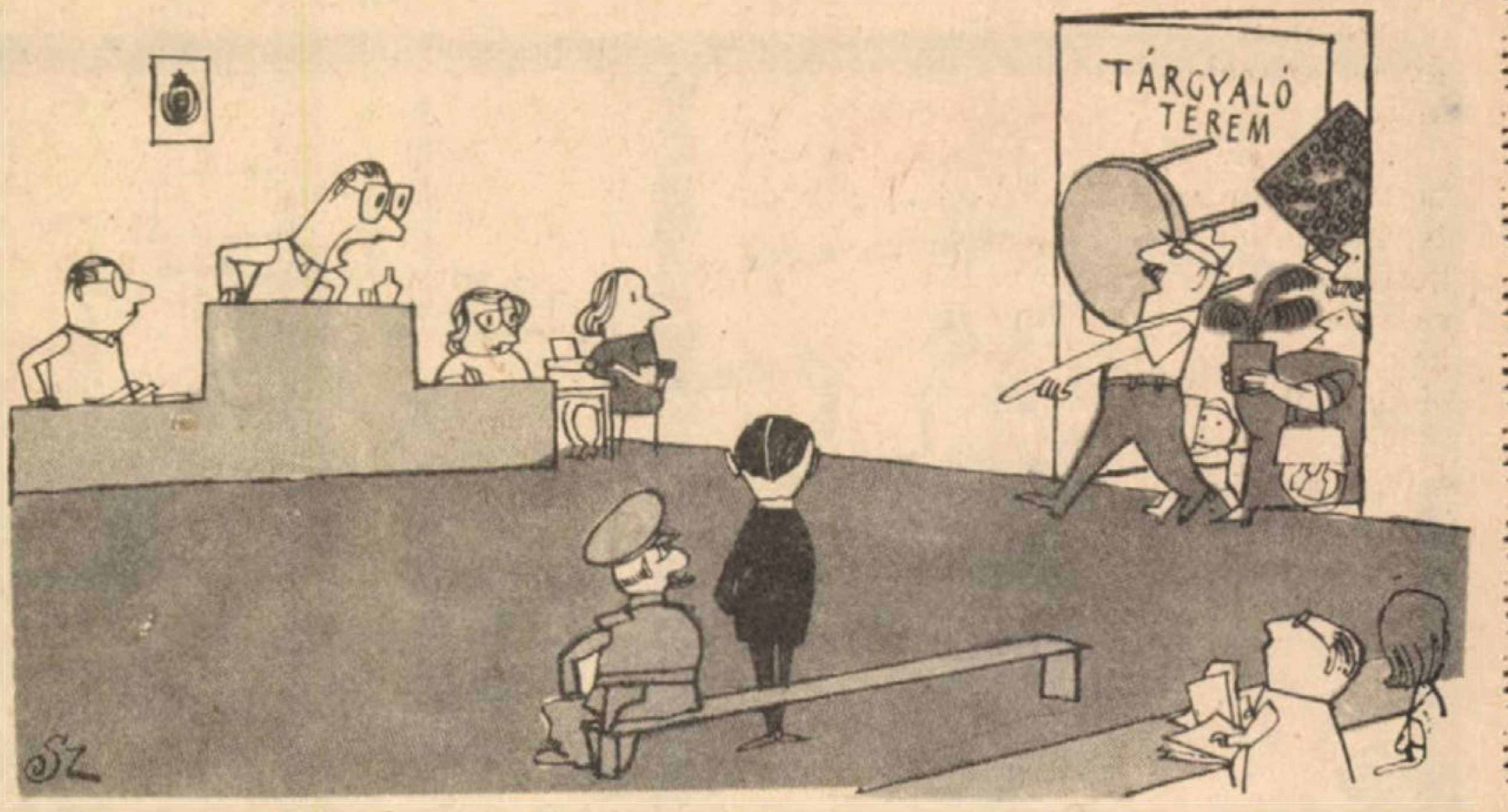
Kánikulai idill

Tekintélyes külsejű férfiú. Úgy lépeget le a rakpart napfénytől szikrázó lépcsőin, mint aki ellenőrizni jött, hogy helyes irányban folyik-e a Duna. A legalsó lépcsőn áll meg, aktatáskájából újságot vesz elő, leteríti. Pipiskedő mozdulattal fölhúzza térdén a nadrágot, és előkelően leül. Egy darabig szigorúan néz jobbra-balra, a lábukat kedélyesen áztató minden rendű és rangú emberekre — aztán lassan megenyhülnek arcvonásai, lekapja cipőjét, zokniját, s ő is belelógatja lábait a pestiek e nagy, közös lavórjába.

(d-i)

A lakásüzérkedés teteje

Szűr-Szabó József rajza

– Mit keresnek itt?!

– Beköltözünk. Attól az úrtól vettük ezt a szobát!

A KLIKK

Ma reggel, munkakezdés előtt odajött hozzám Brigács főművezető.

— Jó, hogy látom, Makutyi szaktárs! Felvételi kérelmét megtárgyaltuk és úgy határoztunk, hogy magát is vizsgára bocsátjuk. Hatkor kezdődik a könyvtárszobában. Papírt, ceruzát hozzon, mert írásbeli is lesz. Ha eléri a huszonöt pontot, bevesszük a klikkbe. Hát csak igyekezzék.

Akik hallották szavait, leplezetlen tisztelettel bámultak rám, én meg úgy éreztem, mintha tündérujjak emelnének a magasba. Önök csodálkoznak mindezen, mert nyilván még nem hallották e szót: klikk, és nincsenek tisztában jelentésével.

Nos, a Konzollágyító Vállalat, ahol én dolgozom, — egészen különleges, egyedülálló üzem. Már ami a vezetést illeti. Igazgatónk minden energiáját az üzemi labdarúgó-csapat megerősítését célzó tárgyalások kötik le, a társadalmi szervek évek óta a laoszi helyzet alakulását magyarázzák, és újabban kíméletlen elvi harcot vívnak az alkoholizmussal is.

A legfelelősségteljesebb poszton a klikk áll. Ő intézi nálunk az emberek ügyesbajos dolgait, formálja sorsukat. Az udvari rakodómunkástól a főmérnökig bezáróan a klikk dönti el, hogy ki dolgozik jól, ki rosszul, és ennek megfelelően ki kap prémiumot és ki kap fegyelmit. Ő intézkedik afelől is, hogy kit léptetnek elő a gyárban és kit léptetnek ki a gyárból, kinek emelik a bérét és kinek a normáját. A klikk állapítja meg és viszi be a köztudatba, hogy kinek harmonikus a családi élete és ki körül tombol az erkölcsi fertő stb.

Ezek után megérthetik elfogódottságomat, amint este ott ültem ötödmagammal a klikk-felvételi bizottság asztala előtt. Már a jelöltek összetétele is tükrözte ennek az intézménynek demokratizmusát. Ott volt köztünk Mancika, a vezér titkárnője, Klavacsek bácsi, a segédportás, Bögyessy úr, a főkönyvelő helyettese és Gingalló anyagbeszerző. Én az átképzős ipari munkásságot képviseltem.

Írásbelivel kezdtük. A start nagyon jól sikerült. Csak Mancika bukott ki. Rágalmazó levelet kellett fogalmaznia, s annyira izgult szegényke, hogy alá is írta. A szóbeli vizsgára tehát csak négyen maradtunk. Gingallótól a mentelmi jogot kérdezték. Azt még valahogy elhebegte, hogy a klikk tagjait senki bírálattal nem illetheti, testileg nem fenyítheti, destruktív megjegyzést rájuk ember fia nem tehet, de a megtorló intézkedéseket már nem tudta felsorolni. Félévre visszadobták.

Bögyessy úrnak a klikkezés taktikájából kellett felelnie. Úgy fújta, mint a vízfolyás. Hiába, tanult ember. Példákon mutatta be, hogy a klikknek, míg saját érdekei ezt nem indokolják, tartózkodnia kell attól, hogy beavatkozzék a kívülállók torzsalkodásaiba. De le kell csapnia akkor, ha e személyi ellentétek következtében egy új klikk kialakulásának veszélye fenyeget. Amikor befejezte, Brigács főművezető külön gratulált neki.

Klavacsek bácsinál méltányolta a bizottság, hogy már csak egy éve van hátra a nyugdíjig. Igaz, csak pártoló tagnak vették fel, mert összekeverte az egyéni fúrást a csoportossal.

Aztán én következtem. A viszontbiztosításról kérdeztek. Szerencsére ebből nagyon készültem. Elmondtam, hogy a klikk legfőbb összetartó ereje, létének alapja, hogy a benne részt vevők mindegyike jól ismeri a többiek viselt dolgait, de tartja a száját, mert tudja, hogy amazok is dalolhatnak róla egyet-mást.

— Helyes — bólintott a klikk elnöke. — Kompromittáló esetekről hallhatnánk?

— Nem — válaszoltam mosolyogva, mert rögtön felismertem a csapdát. — Gyakorlati példáimat mindaddig hét lakat alatt őrzöm, amíg önök sem hozzák nyilvánosságra az én kisebb-nagyobb botlásaimat.

— Ez a beszéd! — tapsoltak felállva a klikk tagjai, és egyhangú lelkesedéssel befogadtak soraikba.

Kürti András

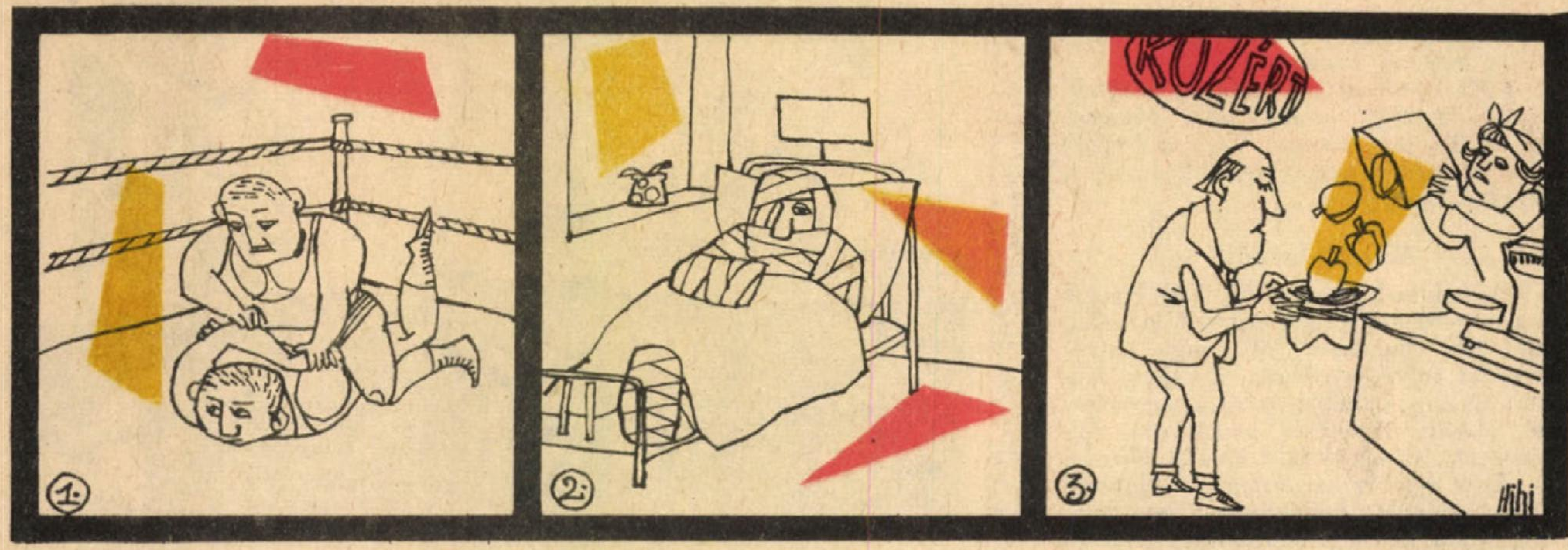

Nem közölhető kéziratot küldtek:

H. Antal, Bp. XXII., Budafok, — M. József, Nyékládháza, — T. János, Debrecen, — Sz. Mihály, Bp. Thököly u., — H. Zoltán, Dunakeszi, — H. Sándor, Szentendre, — M. Sándor, Bp. IX., Szamueli u., — W. Vilmos, Pécs, — B. István, Szeged, — B. Ica, Bp. XX., Magyar u., — M. Ágnes, Pécs, — K. Péter, Eger, — F. Kálmán, Mezőberény, — V. Jenő, Bp. XI., Budafoki u., — K. László, Szabadkígyós, — B. Csaba, Nagykanizsa, — Sz. János, Tiszatardos, — V. János, Kaposvár, — „Mambó", — B. Tibor, Tengelic, — K. István, Szabadszállás, — „Sztanka", — V. Géza, Baja, — K. P. Éva, Gyermely, — M. Lajos, Bp. XV., — H. Emese, Pécs, — F. András, Nagykálló, — V. Endre Bp. VII., Murányi u., — „NIRA" Szombathely.

A csomagolástechnika módozatai

Hegedűs István rajza

ÖNBIZALOMGERJESZTŐ

Harminc év körüli fiatalember nyitott be az ajtón. Mint feltaláló mutatkozott be Kovácsainak, a Percmutató Művek új igazgatójának, és elmondotta, hogy találmánya a jobb munkát segíti elő.

— Abból indultam ki — magyarázta —, hogy a jó munka előfeltétele az önbizalom növelése. Ezt itt a gyárban úgy érhetik el, ha minden munkapad fölé jelzőtáblát tesznek. Ha valakinek a gépe nem jól működik, ha valaki rossz tervdokumentumot kap, vagy bármilyen más ok miatt esik a munkateljesítménye, tehát, ha nem ő a hibás, a jelzőtábláról mindenki leolvashatja az okot: miért termel kevesebbet. Bevallom, az ötletet a televízió adta. Amikor először jelent meg a képernyőn a felírás: „A hiba nem az ön készülékében van!”, már akkor éreztem, hogy valami ilyesmire lenne szükség üzemünkben is. Amikor azután azt olvastam, hogy: *„A hiba a külföldi közvetítésben van!”*, elkezdtem törni a fejemet. És megoldottam a problémát! Örülnék, ha a Percmutatónál alkalmaznák először korszakalkotó találmányomat.

Az igazgatónak tetszett az ötlet, áttanulmányozta a benyújtott technológiát, és egy idő múlva be is vezették az önbizalomgerjesztőt. Először Szepezdi munkapadja felett jelent meg felirat: *„A hiba nem az ön munkájában van. A nyersanyag rossz!”* Szepezdi megnyugodott, új lemezeket kért, és munka remekül ment.

Balonyai se tudta megérteni, hogy miért esett a termelése, amíg a gép felett levő készülék felirata ki nem gyulladt. Ott ezt olvasta: *”A hiba a rosszminőségű kenőolajban van!”*

Balonyai bosszús arca mosolygós lett, kicserélte az olajat, és ezen a napon termelése jelentősen emelkedett.

Persze az is megtörtént, hogy a táblán az állt: *„A hiba az ön kapkodó munkájában van!”*

Vagy: *„A hiba az üzemvezető főmérnök téves utasításában van!”*

Néhány hónapig tartott az „önbizalomgerjesztő” működése. Egy napon ellenőrző bizottság szállt ki a gyárba. Megállapították, hogy a rengeteg jelzőtábla elkészítése, felszerelése és ellenőrzése töméntelen pénzbe került, ezzel szemben a globális termelés negyven százalékkal csökkent, mert az igazgató alig törődött mással, mint az önbizalomgerjesztővel.

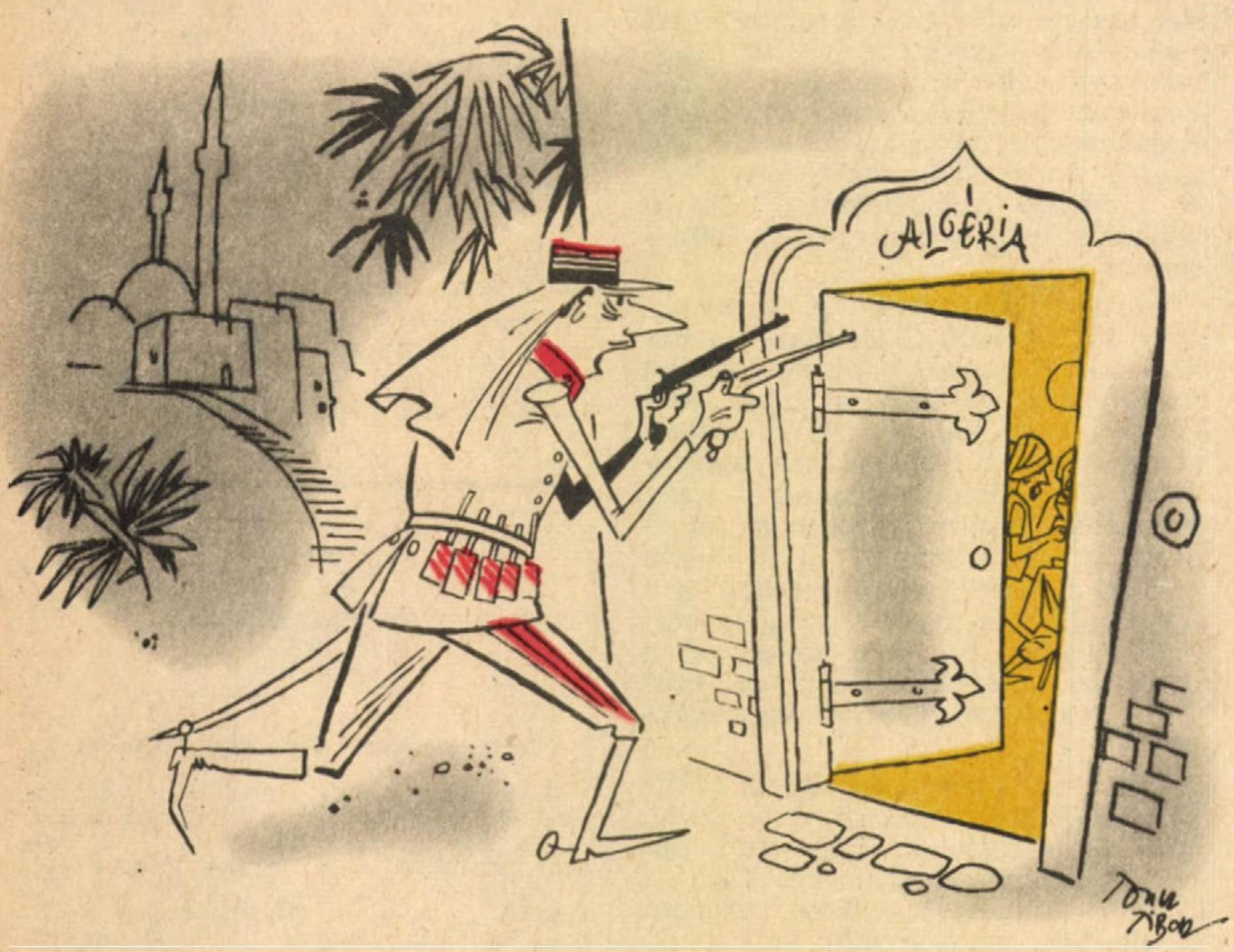
Azon a napon, amikor Kovácsait elhelyezték a gyár éléről, az igazgatói szoba jelzőtábláján megjelent a felirat:

„A hiba az ön vezetésében volt!”

Palásti László

Gyarmatosító vágyálom

Toncz Tibor rajza

– De kár, hogy megegyeztek! Szívesen közvetítettem volna békét közöttük! . . .

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.4255 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.